

TOPLANDIĞINIZDA

HRİSTİYAN TAPINIŞININ TANITIMI

1 KORİNTLİLER 11-14

RAB'İN SOFRASI, RUHSAL ARMAĞANLAR, SAMİMİYET, DÜZEN VE SEVGİ

İçindekiler

Rab'bin Sofrası (1.Kor. 11:17-34).....	1
Lütfun Armağanları (1.Kor.12:1-11).....	15
Tek Beden, Çok Üye (1.Kor 12:12-26).....	26
Sevgi Olmazsa Olmaz (1.Kor. 12:27-13:13).....	39
Diller ve Peygamberlikler (1.Kor.14:1-25).....	54
Canlı mı Düzenli mi? (1.Kor.14:26-40).....	72

Önsöz

1 Korintliler'e mektubun bazı bölümleri zor anlaşılır. Korint şehrindeki kültürü bilmeden, ve oradaki imanlı topluluğundaki sorunları anlamadan, İncil'in bu bölümünü anlamamız çok güç. Fakat aynı zamanda 1 Korintliler, Mesih inanlıların ibadetine ve toplantılarına hitap eden bölümlerden en önemlisi olarak kabul edilmektedir. Özellikle 'karizmatik' dediğimiz kiliseler için buradaki öğretişi kavrayıp uygulamak şarttır.

Bu kitapçıkta 11-14 bölümleri neredeyse ayet ayet çalışarak, imanlılar olarak toplandığımızda beklentimizin ne olması ve tapınmamızın nasıl uygulanması gerektiği anlatılmaktadır. Rab'bin sofrasını kutladığımızda nelere dikkat etmemiz, Kutsal Ruh'un armağanlarını nasıl kullanmamız, ve kiliseyi tarif eden olmazsa olmaz tanımlamanın ne olması gerektiği açıklanmaktadır.

Öğrenin, öğrendiklerinizi eyleme dönüştürün, ve Kutsal Ruh yardımcınız olsun!

Rab'bin Sofrası (1.Kor. 11:17-34)

Önsöz

Elçi Pavlus tahminlere göre M.S. 50. yılda Korint şehrine gidip, İsa Mesih'le ilgili müjdeyi paylaşarak kilise kurmaya başladı. Orada 18 ay kaldı, müjdeyi duyurdu ve bir cemaat oluşturdu. Bu kiliseyi çok severdi, değer verirdi ve herkesi el üstünde tutardı.

*Tanrı'nın Mesih İsa'da size bağışladığı lütuftan
ötürü sizin için her zaman Tanrım'a
şükrediyorum. (1.Kor.1:4)*

*Başkaları için elçi değilsem bile, sizler için
elçiyim ya! Rab yolunda elçiliğimin kanıtı
sizsiniz. (1.Kor.9:2)*

Pavlus Korint'ten ayrılıp Efes'e geçti. Efes'te tahminen 54 yılına kadar, 2-3 yıl kaldı. Apollos bu süre boyunca Korint'i ziyaret edip kilisenin durumunu Pavlus'a bildirdi. Pavlus onlara nüshası elimizde bulunmayan bir mektup yazdı. (Yorumcular bunu 'sert mektup' diye adlandırır. Onları sevdiğinden, onların iyiliğini istediğinden bazen sert konuşmak gerekirdi.) Korintliler cevap olarak, Pavlus'a bazı sorular sormak üzere bir mektup yazdılar ve Kloï'nin ev halkından bir kaç kişi Pavlus'a gelip kiliseyle ilgili haberler verdiler.

Şimdi Pavlus, Korint Kilisesi'nin sorularını cevaplamak ve duyduğu haberlerle ilgili bazı konuları öğretmek üzere '1. Korintliler' diye tanınan mektubu yazıyor. Pavlus bu mektupta:

‘Sizi seviyorum ama duyduğum kadarıyla bazı konularda doğru davranmıyorsunuz.’ diyor. İlk olarak Rab’bin Sofrası’yla ilgili bazı şeyleri onlara hatırlatmaya başlıyor.

Sorun

Toplantılarınız yarardan çok zarar getirdiği için aşağıdaki uyarıları yaparken sizi övemem. Birincisi, toplulukça* bir araya geldiğinizde aranızda ayrılıklar olduğunu duyuyorum. Buna biraz da inanıyorum. Çünkü Tanrı'nın beğenisini kazananların belli olması için aranızda bölünmeler olması gerekiyor!

Toplandığınızda Rab'bin Sofrası'na katılmak için toplanmıyorsunuz. Her biriniz ötekini beklemeden kendi yemeğini yiyor. Kimi aç kalıyor, kimi sarhoş oluyor. Yiyip içmek için evleriniz yok mu? Tanrı'nın topluluğunu hor mu görüyorsunuz, yiyeceği olmayanları utandırmak mı istiyorsunuz? Size ne diyeyim? Sizi öveyim mi? Bu konuda övemem!

1 Kor 11:17-22

İlk kiliseler Rab’bin Sofrası’nı evlerinde yemek sırasında kutluyorlardı.

Arkeologlara göre Korint’teki evlerde misafirler için bir salon ve onun yanında bir avlu vardı. Onurlu, zengin konuklar salonda ağırlanırdı. Daha sıradan, daha az önemli ve onurlu

misafirlere ise avluda yemek yedirilirdi. Salondaki misafirlere çok çeşitli ve güzel yemekler, kaliteli şaraplar, avluda oturanlara ise ikinci sınıf yemekler, şaraplar verilirdi.

Korint'in nüfusunda, İstanbul gibi bütün büyük şehirlerdekiyle benzer olarak, çok çeşitlilik olduğunu biliyoruz. Romalılar, Yunanlılar, yabancılar, zenginler, fakirler, emekli devlet adamları ve köleler. Kilisede de bu çeşitlilik vardı. Hamdolsun! Çünkü geçmişinizin nasıl olduğu önemli değil, hepimiz Mesih'te biriz!

Benim emekli bir beyefendi olduğumu ve evimde bir Yaşam Grubu'nu ağırladığımı düşünelim. Tabiki herkes davetli ama 'Bizden' olanlar, benim gibi arkadaşlarım, aynı tabakadan hemşerilerim daha erken geliyorlar ve onlar misafir odasına oturuyorlar. Biz yiyip içmeye başlıyoruz.

Biraz sonra, çalışanlar, köleler, kilisenin daha az varlıklı olan üyeleri de geliyorlar. Onlar işten çıkıp geldikleri için, daha geç geliyorlar ve avluda oturuyorlar. Karanlık bastıkça: 'Haydi, herkes burada, Rab'bin Sofrası'nı da yapalım' diyorlar. 'Mesih'e tapınalım'. Sen, geç gelenlerden ve avluda oturanlardan biri olsaydın, kendini nasıl hissederdin? İkinci planda, önemsenmemiş.

Pavlus bu durumda ne diyor? Türkçe çeviride anlam biraz kayboluyor ama Pavlus şunu söylüyor : 'Bu yaptığınız Rab'bin Sofrası değildir.' (20) 'Yarardan çok zarar getirir.'

Ekmek yiyorsunuz, şarap içiyorsunuz, dua ediyorsunuz ama eksik olan bir şey var. Şefkat. Duyarlılık.

Neden? Çünkü sözde bir bedensiniz ama bir beden olarak davranmıyorsunuz.

Çünkü Rab'bin Sofrası kapsayıcı olmalı, herkesi kucaklamalı ama siz bunu başkalarını dışlamak için kullandınız.

Pavlus 22. ayette ne diyor?

Yiyip içmek için evleriniz yok mu?

Yani arkadaşlarınızla yemek yemek istiyorsanız, buyrun, sorun değil! Ama Mesih adına toplandığınızda, Rab'bin Sofrası'na katıldığınızda, kilise olarak topladığınızda böyle bir ayırım yaratamazsınız.

Tanrı'nın topluluğunu hor mu görüyorsunuz, yiyeceği olmayanları utandırmak mı istiyorsunuz?

Bence ev sahipleri farkında değildiler. Tabiki kendi kendilerine: 'Bugün ne yapalım? Tanrı'nın topluluğunu hor görelim! Evet, iyi bir fikir! Ayrıca, yoksulları utandıralım! Ne güzel!' diye düşünmediler ama farkına varmadan bazen kardeşlerimizi hor görüp, utandırabiliriz.

Popüler bir grubun içinde olanlar, o grupta olduklarının farkında bile değildirler ama dışlananlar bunun farkındadırlar!

Bazı kültürlerde, bu bazen apaçık ortaya çıkıyor. Örneğin Güney Afrika'nın ırkçı faşist hükümetinin yönetimi altında, Cape Town'ın en büyük Katolik kilisesinde bu sistem vardı. Rab'bin Sofrası'na ilk önce beyaz tenliler katılıyorlardı. En son beyaz tenli kişi katıldıktan sonra zenciler gelebilirdi!

Londra’da bazı kilise binalarına giderseniz, orada bir balkon görürsünüz. Eskiden hizmetçiler bu balkonlarda otururlardı. Kilisenin ana bölümünde efendiler otururlardı. Hizmetçiler efendilerinin yemeğini hazırlamak için toplantı bitmeden önce eve giderlerdi.

Acaba Pavlus o kiliselere ne derdi? ‘Yaptığımız Rab’bin Sofrası değildir.’ der miydi?

Peki ya biz?

Acaba biz bunu ne zaman yapıyoruz? Bilemem ama Pazar günleri sadece tanıdığımız arkadaşlarımızla mı selamlıyoruz, yoksa kiliseye katılan herkesle mi konuşuyoruz? Evlerimize sadece kendimize benzeyen insanları mı çağırıyoruz, yoksa farklı kesimlerden insanları da davet ediyor muyuz?

İki Uyarı

Pavlus bu duruma karşı iki uyarıda bulunuyor; biri dolaylı, ince, biri dolaysız, direkt.

Birinci Uyarı: Yahuda gibi misin?

Size ilettiğimi ben Rab'den öğrendim. Ele verildiği gece Rab İsa eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: "Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın.

1.Kor.11:23

‘Ele verildiği gece.’ İhanete uğradığı gece. Pavlus o geceyi tarif etmek için birçok kelime seçebilirdi: ‘Son akşam yemeği’, ‘Fıstık Bayramı’ını kutladıkları gece’ ama ‘Ele verildiği gece’yi tercih etti. Neden?

Çünkü Yahuda İskariyot, o gece de oradaydı. Ekmek yedi, şarap içti. Öğrencilerle birlikteydi ama hemen sonra çıkıp İsa’yı düşmanlarına sattı. İhanet etti, arkasından vurdu, kalleşlik yaptı. Pavlus şunu ima ediyor: Yahuda gibi olmayınız. İsa’ya odaklanmak gerektiği zaman, Yahuda kendine odaklanıyor. Kendi çıkarına bakıyor. (O’nu satsam ne kadar kazanırım? diye).

Toplantıdayken İsa’yı onurlandırırıyorsunuz ama eylemlerinizle ona ihanet ediyorsunuz. Özümüz sözümüz bir olsun. İsa’ya odaklanalım, kendi çıkarımıza değil.

Yahuda kendi yararını başkasınınkinden üstün tuttu. Biz de tam tersine başkalarının yararını kendimizinkinden üstün tutalım! Yahuda gibi olmayalım!

İkinci uyarı daha dolaysız.

Bu nedenle kim uygun olmayan biçimde ekmeği yer ya da Rab'bin kâsesinden içerse, Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur. Kişi önce kendini sınısın, sonra ekmekten yiyip kâseden içsin. Çünkü bedeni fark etmeden yiyip içen, böyle yiyip içmekle kendi kendini mahkûm eder. İşte bu yüzden birçoğunuz zayıf ve

*hastadır, bazılarınız da ölmüştür. Kendimizi
doğrulukla yargılasaydık, yargılanmazdık.
Dünyayla birlikte mahkûm olmayalım diye Rab
bizi yargılayıp terbiye ediyor.*

1 Kor 11:27-32

John Calvin bu mektubun hem değerli hem de zor olduğunu söylemiştir. Bir şekilde Pavlus şöyle diyor: ‘Yaptıklarınız Rab’bin hoşuna gitmiyor. Rab’bi öfkelendiriyorsunuz. Tanrı sizi terbiye etmek için başınıza gelenlere izin verdi.’ Tanrı kilisesine karşı ne kadar tutkulu, değil mi?

Yeni Antlaşma’da bunun gibi direkt yargılar çok nadir görülmektedir. Elçilerin İşleri 5:1-11’de ve Vahiy 2. ve 3. bölümlerde. Nadir olarak ve sıradışı ama genelde kilise tarihinde kilit noktalarda belli temeli olan durumlarda böyle cezaları görüyoruz. Tanrı değişmiyor, her zaman böyle hissediyor, kilisesinin birliğini çok ciddiye alıyor ama her zaman harekete geçmiyor. Bunu yarından korkmamız için değil, bugünü ciddiye almamız için yapıyor!

O zaman kendimizi sınavalım. Yahuda gibi miyiz?

Başkaları hakkında mı kendi hakkımda mı düşünmeye yatkınım?

Kilise bedininde hor gördüğüm, aldırış etmediğim, konuşmadığım, değer vermediğim insanlar var mı? Bir kişiden özür dilemem mi lazım? Birliğimizi geliştirmek için ne yapabilirim? Yardıma muhtaç olan biri var mı? Teselliye muhtaç olan biri var mı? Avutulmaya muhtaç olan biri var mı?

Mesih Çözümün Merkezindedir

Pavlus'un sunduğu çözüm, her zamanki gibi gözlerimizi İsa Mesih'e çevirmektir.

Tabiki pratik öğütler de verecek. Örneğin:

Öyleyse kardeşlerim, yemek için bir araya geldiğinizde birbirinizi bekleyin. Aç olan karnını evde doyursun. Öyle ki, toplanmanız yargılanmanıza yol açmasın. Öbür sorunları ise geldiğimde çözerim.

1.Kor.11:33-34

Ama Pavlus yürek değişmeden herhangi bir pratik çözümün durumu doğru düzgün değiştiremeyeceğini biliyor!
Yüreklerimizi değiştirebilen ancak İsa Mesih'tir!

Böylece Elçi Pavlus dikkatimizi Mesih'e çekiyor.

Size ilettiğimi ben Rab'den öğrendim. Ele verildiği gece Rab İsa eline ekmek aldı, şükredip ekmeği böldü ve şöyle dedi: "Bu sizin uğrunuza feda edilen bedenimdir. Beni anmak için böyle yapın." Aynı biçimde yemekten sonra kâseyi alıp şöyle dedi: "Bu kâse kanımla gerçekleşen yeni antlaşmadır. Her içtiğinizde beni anmak için böyle yapın." Bu ekmeği her yediğinizde ve bu kâseden her içtiğinizde, Rab'bin gelişine dek

Rab'bin ölümünü ilan etmiş olursunuz. Bu nedenle kim uygun olmayan biçimde ekmeği yer ya da Rab'bin kâsesinden içerse, Rab'bin bedenine ve kanına karşı suç işlemiş olur.

1.Kor.11:23-27

1. İsa ne yapmamızı istedi? Bir eylem yaparak bir gerçeği ilan etmemizi istedi. ‘Rab’bin ölümünü ilan etmiş olursunuz’.

10 Kasım’da Atatürk’ü anma törenine katılmakla bir şey ilan ederiz. Ne ilan ederiz? Atatürk’ü onurlandırırız, ona karşı saygımızı gösteririz, onun ilkelerine uyacağımıza söz verimiz, onun izinden gideceğimizi ilan ederiz.

Aynı şekilde Rab’bin Sofrası’na katılmakla ‘Mesih bizim uğrumuza kendini feda etti.’ diye ilan ediyoruz. Sadece ‘İsa öldü.’ demekle kalmayıp, ‘İsa benim için öldü.’ demiş oluyoruz. Ekmeği yediğimizde, şarabı içtiğimizde bu gerçeği imanla içselleştiriyoruz, benimsiyoruz ve bu gerçekten faydalanıyoruz.

2. Buradaki ev sahibi Mesih’tir.

İsa ekmeği aldı, şükretti, onu böldü ve dağıttı. Bunu yapan ev sahibidir. Korintliler bir imanlı: ‘Ama bu benim evim, davet etmek istediğim kişileri davet edemez miyim?’ diyebilirdi ama ekmeği böldüğümüz zaman haklı olarak ev sahipliği İsa’ya geçiyor. Onun kuralları hakim oluyor. Kendi evine istediği kişileri çağırabilir, istediği kişileri de onurlandırabilir.

Bu yüzden, aslında özel bir papaza, rahibe ihtiyacımız yoktur! Yetkili olan, tek kahinimiz, ekmek bölen, şarap döken İsa'nın ta kendisidir. Özel bir binaya gerek yoktur çünkü İsa Mesih'in evi biziz!

3. Söz konusu olan şey İsa'nın bedenine ait olduğumuzdur.

Çünkü bedeni fark etmeden yiyip içen, böyle yiyip içmekle kendi kendini mahkûm eder.

1.Kor.11:29

Burada bir kelime oyunu var. Bu metinde 'isa'nın bedeni' ne anlamına geliyor?

- İsa'nın fiziksel olarak çarmıhta acı çekerek ölen bedeni.
- İsa'nın fiziksel bedenini resmeden ekmek.
- İsa'nın şimdiki yeryüzünde yaşayan farklı üyelerden oluşan bedeni; kilise, bizleriz!

İsa'nın ölümüne şahit olduğunuzu akıllarınızda canlandırın. Onun yaralanmış, kan revan içinde, kırılmış, cansız bedenini çarmıhtan indirirken ne kadar özenli, yumuşak, saygılı bir şekilde tutardınız, taşırdınız. Yıkayıp, bezlerle sarıp, mezara koyduğunuzda nasıl davranırdınız? Sevgiyle, itinayla. Bunu düşünebiliyor musunuz?

Aynı şekilde kardeşler, Mesih'in bedeninde yaralanmış, acı çeken, yoksul, yabancı, yalnız olanlara tıpkı bu şekilde

davranalım. İncitmeden, hor görmeden onları taşıyalım. Bedeni fark etmek bu demektir!

Sevginin ne olduğunu Mesih'in bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz gerekir. Dünya malına sahip olup da kardeşini ihtiyaç içinde gördüğü halde ondan şefkatini esirgeyen kişide Tanrı'nun sevgisi olabilir mi? Yavrularım, sözle ve dille değil, eylemle ve içtenlikle sevelim.

1.Yuh.3:16-18

4. İbrahim'in Sofrası

'Rab'bin gelişine dek...' (26)

Kutsal Kitap boyunca bir vaat tekrarlanıyor; günün birinde Tanrı'nın egemenliğinde bütün uluslar Tanrı'nın sofrasında birlikte oturacaklar.

Her Şeye Egemen RAB bu dağda bütün uluslara yağlı yemeklerin ve dinlendirilmiş seçkin şarapların sunulduğu zengin bir şölen verecek. Bütün halkların üzerindeki örtüyü, bütün ulusların üzerine örülmüş olan örtüyü bu dağda kaldıracak. Ölümü sonsuza dek yutacak. Egemen RAB bütün yüzlerden gözyaşlarını silecek. Halkının utancını bütün yeryüzünden kaldıracak. Çünkü RAB böyle diyor. O gün

diyecekler ki: "İşte Tanrımız budur; O'na umut bağlamıştık, bizi kurtardı, RAB O'dur, O'na umut bağlamıştık, O'nun kurtuluşuyla sevinip coşalım."

Yeş.25:6-9

Bu ayrıcalık kapsayıcı olmalı, herkesi kucaklamalı ama Yahudiler bunu dışlamak için kullandılar.

İsa Mesih Yahudi olmayan bir kişiyi iyileştirince, Yahudiler şikayet ettiler. İsa ne dedi?

Size şunu söyleyeyim, doğudan ve batıdan birçok insan gelecek, Göklerin Egemenliği'nde İbrahim'le, İshak'la ve Yakup'la birlikte sofraya oturacaklar.

Mat. 8:11

İşte bu yüzden bu sofrada, bu kilisede ne kadar çeşitlilik varsa, ne kadar farklı ırktan, farklı geçmişten, farklı maddi durumlardan gelenler olursak olalım, Tanrı'nın egemenliğine o kadar yakın oluruz! Çeşitlilikteki birliğimiz, gelecek umudumuzun bir simgesidir! On ikinci bölümde bunu daha çok göreceğiz. Herhalde bu olay Korint'te büyük bir sorundu. İstanbul'da büyük bir sorun olmasın!

Yaşam Kilisesi'nde bunları nasıl uygulayacağız?

- Rab'bin Sofrası'nın özel kelimelerle, özel kıyafetli kişilerle, özel bir binayla ilgisi yoktur. Özel kişi; Meshedilmiş Olan İsa Mesih aramızdadır. Özel bina da biziz zaten; her nerede toplanırsak toplanalım, ister Pazar toplantısında, ister yaşam gruplarımızda, ister ailecek ya da arkadaşlarla birlikte, 'Ekmek bölüp içten bir sevinç ve sadelikle yemek yiyelim ve Tanrı'yı övelim.' Elç.İş.2:46
- 27. Ayetteki 'Uygun olmayan' ifadesi gördüğümüz bağlama göre şefkatle ve alçakgönüllülükle ilgilidir. Bu ayet bazen yanlış algılanır. Bazen 'Eğer kendinizi suçlu hissediyorsanız, eğer günah işlediyseniz, lütfen Rab'bin sofrasına katılmayın.' denir.

Ama bu yanlış çünkü layık hissetmediğinizde, günaha düştüğünüzde Rab'be yaklaşmanız gerekiyordur! Ey kilise önderleri, düşene tekme vurmayın! Bakın, Petrus İsa'yı üç kere inkar ettikten sonra, İsa dirildiğinde Petrus'a gitti ve onu kahvaltıya davet etti: 'Soframa yaklaş.' dedi. Düşüğünüz zaman, tökezlediğiniz zaman, kendinizi layık hissetmediğiniz zaman, işte o zaman İsa'ya yaklaşın, işte o zaman Rab'bin Sofrası'na katılın. Şeytan, büyük Suçlayıcı, sizi suçlayacaktır. İsa'ya koşun.

İlaç ne zaman içilir? Hastayken. İşte, ilk kilise önderlerinden biri Rab'bin Sofrası'na 'Ölümsüzlüğün

ilacıdır.’ demiş. Bu ilaç kimler için? Günahlı olanlar için!

- Rab’bin Sofrası zamanında, kiliseye ilk defa katılanlar için bir davet olsun: ‘Bugün İsa seni de çağırıyor. Ona doğru bir adım atmak istersen, İsa’ya yaklaşmak istersen, buyur.’ **Davet etmediğimizde, kapsayıcı bir olayı dışlamak için kullanmış oluyoruz.**
- ‘Size ilettiğimi ben Rab'den öğrendim.’ deyince, Pavlus elçisel bir gelenekten söz ediyor. Bu katıldığımız sofraya bütün kiliselerde, 2000 sene boyunca devam eden ortak bir noktadır.
- Bir anma töreninden ziyade, Kutsal Ruh aracılığıyla diri Rab İsa’yla yüz yüze gelmek için bir fırsattır.
- Bizim hakkımızda asla şöyle söylenmemesini umuyorum: ‘Toplantılarınız yaradan çok zarar getiriyor.’
- En önemlisi, birbirimizi sevelim, birbirimize karşı şefkatli, saygılı, duyarlı olalım ve Mesih’e odaklanalım çünkü Mesih’in bedeni bizleriz!

Lütfun Armağanları (1.Kor.12:1-11)

Ruhsal armağanlara gelince, kardeşlerim, bu konuda bilgisiz kalmanızı istemem. Biliyorsunuz, putperestken şöyle ya da böyle saptırılıp dilsiz putlara tapmaya yöneltmişsiniz. Bunun için bilmenizi isterim ki: Tanrı'nın Ruhü aracılığıyla konuşan hiç kimse, "İsa'ya lanet olsun!" demez. Kutsal Ruh'un aracılığı olmaksızın da kimse, "İsa Rab'dir" diyemez. Çeşitli ruhsal armağanlar vardır ama Ruh birdir. Çeşitli görevler vardır ama Rab birdir. Çeşitli etkinlikler vardır ama herkeste hepsini etkin kılan aynı Tanrı'dır. Herkesin ortak yararı için herkese Ruh'u belli eden bir yetenek veriliyor. Ruh aracılığıyla birine bilgece konuşma yeteneği, ötekine aynı Ruh'tan bilgi iletme yeteneği, birine aynı Ruh aracılığıyla iman, ötekine aynı Ruh aracılığıyla hastaları iyileştirme armağanları, birine mucize yapma olanakları, birine peygamberlikte bulunma, birine ruhları ayırt etme, birine çeşitli dillerle konuşma, bir başkasına da bu dilleri çevirme armağanı veriliyor. Bunların tümünü etkin kılan tek ve aynı Ruh'tur. Ruh bunları herkese dilediği gibi, ayrı ayrı dağıtır.

1.Kor.12:1-11

Dünya Görüşü

Korint'teki kilisede dünya görüşüyle ilgili bir sorun vardı. Pavlus: 'Ruhsal armağanlara gelince, dünya görüşünüz yanlıştır.' diyor. İman etmeden önce, daha putperestken, böyle düşündünüz ama artık Mesih'tesiniz ve farklı bir şekilde düşünmeniz gerekiyor. O eski gözlükleri çıkarıp atın.

Korintliler için, hayat bir **onur kazanma, onurlu olma yarışıydı**. Sosyologlara göre, 'Onur-utanç' toplumlarında, onur kısıtlı olarak görünür. Saygı nereden gelebilir? Doğuştan, mesleğinizden, zenginliğinizden, oturduğunuz evden... Bunların hepsi statü sembolüydü, prestij sağlayan durumlardı. O yüzden hayat hep bir rekabetti, kıskançlık ve dedikodu vardı çünkü 'Eğer bu kişiyi aşağılayabilirsem, ben daha çok saygı kazanmış olurum.' diye bir dünya görüşü hakimdi. **Söz konusu rekabetten dolayı onur oranları sürekli değişkenlik göstermekteydi**: 'Senin oğlun bir teğmen mi? Benimki bir general! Senin kızın bir mühendisle mi evlenecek? Benimki bir presle evlensin!'

Ne yazık ki bu dünya görüşü kilisenin içine girmiş ve Korintlili imanlılar için de ruhsal armağanlar bir statü sembolü olmuştu. 'Ahmet bilinmeyen dillerle mi dua etti? Ben de edeceğim! Yoksa herkes Ahmet'in benden daha kutsal olduğunu zanneder. Leyla 45 saniyelik bir peygamberlik mi etti? Ben 50 saniyelik bir peygamberlik edeceğim ki imanlıların gözünde itibarımı kaybetmeyeyim, Tanrı'nın gözünde ben de saygın olayım'. Bu bölümü anlamak istersek, ilk olarak olayın perde arkasını anlamamız gerekiyor.

Korint'teki kilise toplantılarına katılsaydınız 'Ruhsal armağanlar' konusunda çok deneyimli ve güçlü olduklarını görürdünüz. Toplantıları canlı ve gürültülüydü ama Pavlus onlara 'Ruhsal Armağanlar konusunda bilgisiz.' diyor çünkü bu durumun altında yatan sebepler konum kazanma, rütbe sahibi olma, kıdem elde etme, rekabet, kıskançlık ve hırsı. Korint'te ruhsal armağanlar şov yapmak için kullanılır hale gelmişti.

Böyle berbat, aptalca, çocuksu bir davranışı düşünebiliyor musunuz? Benim çocuklarım daha küçükken şöyle düşünürlerdi : 'Hani ağabeyime 4 köfte verilmiş, bana niye 3 köfte verildi?' Çocuksa, olgun değilse, dünyevi, putperest bir dünya görüşü egemen oluyor.

Bu dünya görüşü İstanbul'da var mı? Kıskançlık, rekabet, yarış, hırs var mı? İstanbul'daki statü sembolleri nedir acaba? Yani, seni başka insanlardan daha üstün kılan nedir? Oturduğun semt mi? Mezun olduğun üniversite mi? Mesleğin mi?

Peki içinde bulunulan kültürün yanlış düşüncelerinin kiliseye sızmasını nasıl önleyebiliriz? Bence kendi hayatlarımızı inceleyelim. Toplandığımızda, bir kişi bir ruhsal armağanını kullanınca, siz o anda nasıl hissediyorsunuz? Eğer o armağan bizi Tanrı'ya yaklaştırırsa, bize Tanrı'nın sevgisini hissettirirse, teşvik ederse, harika. Ama eğer kendimize: 'O kişi neden her hafta bir şeyler söylemek zorunda? Tanrı neden o kişiye bir şeyler veriyor da bana vermiyor?' diye soruyorsak, dünya görüşlerimizi değiştirmek zorundayız demektir.

Karizmatik Olmak

Bunun üzerine nasıl gelinebilir? Ben Pavlus olsaydım, belki bütün ruhsal armağanları yasaklardım. ‘Anlayana kadar, ruhsal armağanlar yasak!’ derdim. Ya da bir kural koyardım: ‘Toplandığımızda sadece bir defa dua edebilirsin ve çok uzun olmasın.’ derdim.

Pavlus ise yeni bir kelime yarattı. (Keşke her zaman yeni bir kelime üreterek bütün sorunlarımızı çözmüş olsaydık!)

Karizmatik olmak... Lütuftan gelen belirtiler. Lütufla ilgili... şartsız, koşulsuz, ücretsiz, armağan olarak, hak edilemeyen, kazanılamayan, elde edilemeyen, sadece Tanrı tarafından dağıtılan lütuf.

Dördüncü yüzyılda İstanbul’da görevli John Chrysostom diye bir vaize göre;

‘Hepiniz aynı kaynaktan almaya bağışlandığınıza göre, onurunuz eşittir. Aldıklarınız birbirinizden farklı olsa bile, Veren aynıdır.’

Veren’e odaklanmamız gerekiyor. Ne kadar armağanınız olduğu değil, bu armağanı kimden aldığınız önemli. Bunun ışığında, onur kısıtlı değildir çünkü Tanrı’nın lütfu sınırsızdır; istediği zaman istediği kişiye dağıtabilir. ‘Onur kısıtlı.’ Bunun Şeytani bir yalan olduğunu görmekteyiz ve düşüncelerimizi değiştiririz.

Tanrı'nın lütfu büyük düzleştiricidir; kibirli olanları aşağılar ve alçak olanları yükseltir. Böylece ikisini de düzleştirir.(Luk 1.52-53)

İman etmeden önce neydiniz? 'Biliyorsunuz, putperestken şöyle ya da böyle saptırılıp dilsiz putlara tapmaya yöneltilmiştiniz.' (2)

Hepiniz putperestsiniz. Put nedir? Yalancı bir ilah. 'Eğer bana taparsan, peşimden gelersen, seni mutlu edeceğim, tatmin edeceğim.' diyerek herhangi bir nesne bir puta dönüşebilir; zenginlik, güzellik, başarı, eğitim, popüler olmak, albenili ayakkabılar.

Hepiniz saptırıldınız. Yoldan çıkarıldınız. Hepiniz putlara tapmaya yöneltilmiştiniz. Tanrı'nın gözünde konumunuz aynıydı; kaybolmuşsunuz. Zengin ve kaybolmuş veya fakir ve kaybolmuş, fark etmez.

'Kutsal Ruh'un aracılığı olmaksızın da kimse, "İsa Rab'dir" diyemez.' (3) Yani, Kutsal Ruh yüreğimde çalışmasaydı, Mesih'e iman etmezdim, edemezdim.

Martin Luther

*Kutsal Ruh'a inanmamızı sağlayan ilk şey şudur:
'Kendi mantığımla ya da gücümle Rabbim İsa
Mesih'e ne iman edebilirim ne de O'na gelebilirim
ama müjde aracılığıyla beni çağıran Kutsal Ruh'tur.'*

Arkadaşlar, hepimiz kaybolmuştuk. Hepimiz ancak Kutsal Ruh yüreklerimizi açtığı için Mesih'e iman ettik. O yüzden hepimiz eşitiz. Hepimiz biriz ve hepimiz aynı Veren'den lütuf alıyoruz.

Lütuf Almak Kutsal Ruh'u almak demektir: Üçlü Birlik

Şimdi Pavlus dikkatimizi Tanrı'nın üçlü birlik varoluşuna çekiyor.

*Çeşitli ruhsal armağanlar vardır ama Ruh
birdir: **Kutsal Ruh***

*Çeşitli görevler vardır ama Rab birdir: **Oğul***

*Çeşitli etkinlikler vardır ama herkeste hepsini
etkin kılan aynı Tanrı'dır: **Baba***

1.Kor.12:4-6

Tanrı'nın lütfunu anlayacaksak, Tanrı'nın üçlü birlik olduğunu da anlamamız gerekiyor çünkü lütuf sadece Tanrı'nın bize verdiği haftalık ruhsal harçlık (Çocuklarımıza verdiğimiz haftalık harçlık gibi.) değildir!

Bazen Tanrı'nın 'Kapıcı' gibi olduğunu düşünürüz (Haşa!). İşte her gün kapıya taze ekmek bırakıyor; 'Günlük Kutsal Ruh'umu aldım.'

O yüzden Üçlü Birlik olgusunu anlamamız gerek çünkü Kutsal Ruh Tanrı'nın kendisidir! Tanrı bizlere kendini bağışlar!

Mecazlar hiçbir zaman Üçlü Birliği tanımlamaya yetmiyor ama Üçlü Birliği açıklayan bir mecaza başvuracak olursak, belki güneşten bahsedebiliriz: Güneş gökyüzündedir ama üzerimize saçtığı ışınlar kendisinden gelir. Onlar bizi ısıtır ve yeryüzünde meyve yetişmesini sağlar.

Çünkü RAB Tanrı bir güneş, bir kalkandır. Lütuf ve yücelik sağlar; dürüstçe yaşayanlardan hiçbir iyiliği esirgemez.

Mez. 84:11

Tanrı'nın Oğlu bu şekilde betimlenir.

Oğul, Tanrı yüceliğinin parıltısı, O'nun varlığının öz görünümüdür.

İbr.1:3

İsa: 'Beni gören, Babam'ı görmüş olur. Dokunduğum kişiye, Tanrı tarafından dokunulmuş olur.' dedi. Söz Tanrı'yla birlikteydi ve Söz Tanrı'ydı. İsa Mesih hem Tanrı'dan gelendir hem de Tanrı'dır. Güneşin ışınları gibi, hem güneşten gelen, hem güneştir!

Aynı şekilde Kutsal Ruh'tan bahsedilebilir.

İznik iman açıklamasına göre (325 yılında):

*Baba ve Oğul'dan gelen, Rab olan, hayat veren,
Baba ve Oğul ile birlikte tapınılıp yüceltilen,*

Peygamberler aracılığı ile konuşmuş Kutsal Ruh'a inanıyoruz.

Aldığımız, dolduğumuz, kabul ettiğimiz Kutsal Ruh hem Baba'dan gelen, hem de Tanrı'nın **ta** kendisidir.

Bunu söyledikten sonra onların üzerine üfleyerek, "Kutsal Ruh'u alın!" dedi.

Yuh. 20:22

‘Lütuf aldım.’ dediğimizde, sadece Tanrı’dan gelen bir hediye, bir mal, bir bereketten bahsetmiyoruz ki! Kapıyı açtık ve Tanrı içeri geldi. Kendini bize veriyor, üzerimize döküyor, ışığını saçıyor. Yüreklerimiz ısınıyor, açılıyor; o yüzden ilahiler söylüyoruz.

Eski bir vaiz olayı şöyle tarif etmiş: ‘Nasıl ki güneş ısınınca kuşlar daha yüksek sesle öter, bizler de, Kutsal Ruh yüreklerimizi ısıtınca, daha gayretle ve minnettarlıkla tapınıyoruz, şükrederiz, ilahi söyleriz.’

Kutsal Ruh’un varlığı bize ezgiler söyler!

Dışa Vurum

Yedinci ayetteki ‘Ruh'u belli eden bir yetenek.’ ifadesi, aslında Ruh’un göstergesi, dışa vurumu, belirtisi, ortaya çıkması (manifesto) demektir. Ayet şu şekilde çevrilebilir;

‘Topluluğun ortak yararı için, herkese Ruh’un dışa vurumu veriliyor.’

Burada söz konusu Ruh üzerimize saçılınca, toplandığımızda, bu Ruh farklı kişilerde, farklı şekillerde belirginleşecektir.

Tıpkı güneş ışınları bir bahçeye saçıldığında, farklı kuşların farklı şekillerde ötmesi ya da o anda birçok çiçeğin farklı renklerde açması gibi.

Bu sönük, statik bir etkinlik değildir; tam tersine dinamik, hareketli, canlı bir etkinliktir çünkü bu ayetlerde ‘Verildi.’ denmez, ‘Veriliyor.’ denir. Toplandığımızda, Ruh aramızda dolaşüyor, armağanlar dağıtıyor; tıpkı bir orkestra şefi gibi: ‘Şimdi sen o ayeti oku, sen bilinmeyen dillerle dua et, şu kişiye de o duanın çevirisini vereceğim.’ diyor ve bütün parçalar bir senfoni gibi Tanrı’nın tahtına yükselir.

Barcelona’da ünlü bir katedral var, etrafında yüzlerce spot da var. Bu spotların görevi nedir? Dikkatimizi kendilerine çekmek mi? Hayır! Katedrali ışıklandırmak. Her bir spot, Katedral’in farklı bir özelliğini, güzelliğini aydınlatır.

Aynı şekilde, İsa Mesih’i tanıtmak, göstermek, karanlık akıllarımızı aydınlatmak Kutsal Ruh’un zevkidir. Ruh’un ilhamıyla edilen her dua, söylenen her ezgi, çevrilen her bilinmeyen dillerdeki dua, dikkatimizi Mesih’e çekecektir. Çeşitli spotlar gibi; Mesih’in sadakatine, Mesih’in kurtuluşuna, Mesih’in dostluğuna gözlerimizi dikmemizi sağlar.

Kutsal Ruh’un bizdeki dışı vurumu da, dikkatimizi konuşan kişiye yoğunlaştırmak değil, İsa Mesih’in görkemini yansıtmak olmalıdır!

Adem ile Havva günaha düştüklerinden bu yana insanoğlu içe dönük, kendisiyle ilgilenen, kendi çıkarına, kendi yararına bakan bir hale gelmiştir. Kutsal Ruh üzerimize inince, Mesih'e dönük hale geliriz, yüzlerimizi O'na çeviririz.

Bu yüzden Korintliler tamamen yanılıyorlardı çünkü kendilerine ve birbirlerine bakmaktaydılar: 'Bende hangi armağanlar var? Sende neler var?' Ama biz ayçiçeği gibi güneşe bakıyoruz ve Kutsal Ruh'u alıyoruz.

Toplandığınızda

Ruh'u aldıktan sonra, toplandığımızda, Kutsal Ruh'un yönlendirisinde, orkestra şefliğinde, bir kardeşin ettiği duada görüldüğü gibi, Kutsal Ruh etkindir. Başka birinin bilinmeyen dillerle dua etmesiyle Kutsal Ruh ruhlarımızı çekiyor, derinliklerimize hitap ediyor. Aynı Ruh, üçüncü kişinin aklına o anda o dilin çevirisini de getirecektir. Böylece toplantıdaki herkesin yürekleri, gözleri, elleri, Babamız'a doğru çevrilmiş olur. Göklerdeki Babamız dilsiz bir put gibi değildir. Bizimle konuşuyor. Bizi tatmin edecek, mutlu edecek güçtedir.

Rekabet olmayınca, onur konusunda bir yarış, bir kıskançlık olmayınca, bunların hepsi hem Tanrı'nın yüceliği için hem de kilisenin gelişmesi için gerçekleşecektir.

*Bunların tümünü etkin kılan tek ve aynı Ruh'tur.
Ruh bunları herkese dilediği gibi, ayrı ayrı
dağtır.*

1.Kor.12:11

Bir Şey söylemenin doğru olup olmadığını nereden
bileceksiniz?

Kutsal Ruh'un yakınlığını hissettiğinizde,

Kalp atıŐımız hızlandığında,

Bir görüm gördüğünüzde, bir ses duyduğunuzda ya da
yüreğinizde bir söz hissettiğinizde.

İŞte o zaman ağzınızı açacaksınız.

*Bu nedenle, İsa aracılığıyla Tanrı'ya sürekli
Övgü kurbanları, yani O'nun adını açıkça anan
dudakların meyvesini sunalım.*

İbr.13:15

Tek Beden, Çok Üye (1.Kor 12:12-26)

Beden bir olmakla birlikte birçok üyeden oluşur ve çok sayıdaki bu üyelerin hepsi tek bir beden oluşturur. Mesih de böyledir. İster Yahudi ister Grek, ister köle ister özgür olalım, hepimiz bir beden olmak üzere aynı Ruh'ta vaftiz edildik ve hepimizin aynı Ruh'tan içmesi sağlandı. İşte beden tek üyeden değil, birçok üyeden oluşur. Ayak, "El olmadığım için bedene ait değilim" derse, bu onu bedenden ayırmaz. Kulak, "Göz olmadığım için bedene ait değilim" derse, bu onu bedenden ayırmaz. Bütün beden göz olsaydı, nasıl duyardık? Bütün beden kulak olsaydı, nasıl koklardık? Gerçek şu ki, Tanrı bedeninin her üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmiştir. Eğer hepsi bir tek üye olsaydı, beden olur muydu? Gerçek şu ki, çok sayıda üye ama tek beden vardır. Göz ele, "Sana ihtiyacım yok!" ya da baş ayaklara, "Size ihtiyacım yok!" diyemez. Tam tersine, bedeninin daha zayıf görünen üyeleri vazgeçilmezdir. Bedenin daha az değerli saydığımız üyelerine daha çok değer veririz. Böylece gösterişsiz üyelerimiz daha gösterişli olur. Gösterişli üyelerimizin özene ihtiyacı yoktur. Ama Tanrı, değeri az olana daha çok değer vererek bedende birliği sağladı. Öyle

ki, bedende ayrılık olmasın, üyeler birbirini eşit biçimde gözetin. Bir üye acı çekerse, bütün üyeler birlikte acı çeker; bir üye yüceltilirse, bütün üyeler birlikte sevinir.

1.Kor.12:12-26

1. Mesih'in Bedeni (12)

Kilise nedir? Kilise Mesih'in bedenidir. Nasıl ki Söz beden alıp aramızda yaşadıysa, çarmıha gerilip, ölüp, üçüncü gün ölümden dirildiyse, göğe alındıktan sonra Babasının sağında oturduysa ve bugün hala diri, etkin ve yüceyse, aynı şekilde dünyamızda da etkin olmaya, diri olmaya devam ediyor. İsa Mesih'in dünyadaki bedeni bizleriz.

Bedendeyken Mesih'in görevi neydi? Görünmez Olan'ı görünür kılmak, hasta olanları iyileştirmek, gönlü kırık olanları avutmak, müjdeyi yaymak, yaşam getirmek. Aynı şekilde artık bizim de kimliğimiz ve görevimiz aynıdır. Mesih'in başlattığı hizmeti biz sürdürüyoruz. Bayrağı devraldık. Kilise, Tanrı'nın merhamet göstermek için dünyadaki elleri; egemenliğini ilan etmek için ağzı; bütün dünyaya gitmek için ayaklarıdır.

Öyle ki, Tanrı'nın çok yönlü bilgeliği, kilise aracılığıyla şimdiki dönemde bildirilsin.

Efes.3:10

Saul, Hristiyanlara zulmettiği zaman, göklerden bir ses duydu: 'Saul, Saul, neden bana zulmediyorsun?' (Elç.İş. 9:5) Saul: 'Ey

Efendim, sen kimsin?’ dedi. ‘Ben senin zulmettiğin İsa'yım.’ diye yanıt geldi.

Yani, kiliseye dokunursan, İsa'ya dokunmuş olursun. Kiliseyle alay edersen, İsa'yla alay etmiş olursun. Senin bedeninin hakkında sana kötü bir söz söylersem, sana hakaret etmiş olurum, değil mi? Mesih'le özdeşleşmişiz!

*Mesih kiliseyi suyla yıkayıp tanrısal sözle
temizleyerek kutsal kılmak için kendini feda etti.*

Efes. 5:26

Mesih'i tanımadan önce senin ne kadar pis, ne kadar günahlı olduğunu bilemiyorum ama Mesih, kendini bizim için feda ederek temizlenmemizi sağladı. O'nun bedeni olarak artık kutsal kıldık, temizlendik. Bir adamın özenle kendi bedenini yıkaması gibi, Mesih de kendi bedeninin geçmişteki bütün kirliliğini özenle alıp, sıyırıp attı.

*Hiç kimse hiçbir zaman kendi bedeninden nefret
etmemiştir. Tersine, onu besler ve kayırır; tıpkı
Mesih'in kiliseyi besleyip kayırması gibi. Çünkü
bizler O'nun bedeninin üyeleriyiz.*

Efes.5:29-30

Mesih kiliseyi sever, besler ve kayırır. O bize bakacak. Neden? Çünkü biz onun bedeniyiz! Kutsal kılınmış, ruhça beslenmiş, Mesih'in kayırdığı, koruduğu ve görevlendirdiği İstanbul'daki bedeni bizleriz!

2. Ruh'ta (13)

Ne zaman Mesih'in bedeni olduk? Bir zamanlar Mesih'in bedeni değildik. Her birimiz kendi hayatımızı sürdürüyorduk ama iman ettiğimiz zaman, İsa'yı Rab ve Kurtarıcı olarak kabul ettiğimiz zaman, vaftiz olduğumuz zaman, işte o zaman Mesih'in bedenine dahil olduk.

Vaftiz, ölmeyi ve gömülmeyi simgeler çünkü Mesih'i kabul ettiğimde, Mesih'le birlikte öldüm ve gömüldüm. Mesih'le birlikte ölümden dirildim, yeni bir yaşama yeniden doğdum. Burada söz konusu olan, 'Biraz şundan, biraz bundan, biraz da Mesih'in öğretilerinden katayım.' olamaz! Burada: 'Başka seçeneğim yok, bütün her şeyimi Mesih'e vereceğim, onunla birlikte eski hayatıma tamamen bir sünger çekeceğim ve tamamen yeni bir yaşama başlayacağım.' demekten başka bir yol yoktur.

Reinhert Bonke diye Alman bir müjdecisi var. Bir gün bir televizyon programına katılımcı olarak davet edildi ve kabul etti. 'Belki müjdeyi paylaşmak için bir fırsat olur.' diye düşündü. Programda bütün konuklar at yarışlarından bahsediyorlardı ve Bonke, at yarışı hakkında hiç bir şey bilmediği için sessizce: 'Ya Rab lütfen bana söyleyecek bir şey ver!' diye dua ediyordu.

O anda moderatör Bonke'ye dönerek: 'Ya siz beyefendi, sizin fikrinizi sorayım.' Bonke de: 'Bütün her şeyimi Beyaz At'a binene yatırdım, hepsini O'nun üzerinde oynadım ve kazanacağından eminim!' dedi!

Sen de bunu yaptın mı? Bütün her şeyini Mesih'e verdin mi? O'nunla birlikte ölüme katlanıp yepyeni bir yaşama başladın mı? Ya hep ya hiç arkadaş. Vaftiz bu anlama geliyor. Eski yaşamına elveda. Her şeyini bırakarak imanla atlama! Bina yanıyorsa, yaparsın, atlarsın. Tanrı'nın sözüne göre bina gerçekten yanıyor. Tanrı'nın gazabı geliyor. Kurtulmanın tek yolu vardır, o da Mesih'in ellerine atlamaktır!

Bir kimse Mesih'teyse, yeni yaratıktır; eski şeyler geçmiş, her şey yeni olmuştur.

2.Kor.5:17

Mezar herkesi eşit kıldığı gibi, vaftiz de hepimizi eşit kılıyor.

Bu yeni yaşama kavuşunca, artık yalnız olmadığımızı, Mesih'in bedeninde bir üye olduğumuzu fark ediyoruz. Bu yeni yaşam bireysel bir yaşam değil; bir bedene dahil olduk. Hepimiz Kutsal Ruh'u içtik; Tanrı'nın ta kendisinden aldık. Yaşam veren içimizde yaşıyor!

Hepimiz aynı Kutsal Ruh'u aldık. Kutsal Ruh hepimizi günah konusunda suçlu olduğumuza ikna ediyor. Hepimizin kavrayışını aydınlatıyor. Hepimize öğretiyor. Hepimize armağanlar veriyor. Hepimizi yönlendiriyor. Kutsal Ruh hepimizin yeniden doğmasını, yeni bir yüreğe, yeni bir doğaya sahip olmamızı sağlıyor. Aynı Kutsal Ruh hepimizde etkindir. O yüzden Ruh'ta biriz!

Benim bedenimdeki her uzva, her organa oksijen ve yaşam getiren kan, birdir, aynıdır. Aynı şekilde, hepimiz farklıyız ama

aynı Ruh bize aynı Tanrı'dan akıyor, bizi yaşıyor, bize soluk veriyor. Hepimiz aynı Ruh'a bağlıyız. Bu yüzden Ruh'ta biriz!

3. Çeşitlilik (14-19)

Lütfen etrafınıza bakın. Hepimiz aynı değiliz. Rock müzik sevenler, türk sanat müziği sevenler, rap müzik sevenler, klasik müzik sevenler var. Müziği hiç sevmeyenler de var. Kim haklı, kim haksız?

Genç ve yaşlı, evli ve bekar, çocuk sahibi olan ve çocuğu olmayan, bekar ama evli olmak isteyen, evli ama bekar olmak isteyen. Kim haklı kim haksız? Çeşitlilik var!

Karışık meyve suyu gibi değiliz; bu bir portakaldı, bu bir havuçtu, bu bir nardı ama şimdi hepsi birbirine karışmış ve artık ayırt edemiyorsun. Daha çok aşureye benziyoruz; değişik malzemeleri fark edebilirsin; işte bu bir üzüm, bu bir nohut, bu bir fasulye, bu bir pirinç, bu bir incir... Normalde birbirine uymayan malzemeler, aşurede eşsiz bir tat yaratıyor, zengin bir çeşitlilik sunuyor. İşte imanlılar topluluğu da böyledir.

İstanbul'da çok çeşitlilik var. Sultanbeyli Emirgan'dan her açıdan farklı. Korint de öyleydi! Çeşitlik büyük şehirlerin bir özelliği, bir güzelliğidir. Büyük şehirdeki kiliseler de buna razı olmalıdır.

Birkaç tane yaşam grubumuz var. Bunlar birbirlerinden çok farklı, hepsi aynı değil ki! Rab dilerse biz ilerde başka topluluklar da kuracağız. Bunlar birbirlerinden çok farklı olacaktır. Neden? Çünkü farklı semtlere uygun imanlı

toplulukları farklı olacaktır. Söz konusu olan şey ‘Ben haklıyım, sen haksızsın’ değil, söz konusu olan şey bedeninin birçok üyeden oluşmasıdır.

Ayak eli kıskanıp: ‘Ben hep çorapların içindeyim, terliyorum, kötü kokuyorum... keşke bir el olsam! El parmakları benimkinden daha faydalı, daha becerikli. Keşke benim de parmağımda güzel bir yüzük olsa.’ diyemez ki! Dört tane el olup hiç ayak olmazsa; işte sana maymun!

Belki kulak, göze: ‘Yav bıktım artık! Herkes gözün ne kadar güzel olduğunu söylüyor, ben işitmek zorunda kalıyorum. Hiç kimse ‘Şu güzel kulaklara bak, ne kadar ahenkli.’ demiyor! Ben de bir göz olmak istiyorum. Benim rolüm önemli değil.’ derse saçma olur! Dört tane göz olup kulak olmazsa; işte sana sağır bir canavar!

18. Tanrı bedeninin her üyesini dilediği biçimde bedene yerleştirmiştir. Tanrı hakimdir ve O’nun mükemmel bir tasarısı vardır; senin yaşamın için, kilisesi için ve İstanbul için.

Bir yorumcu şöyle yazmıştır:

Bedende kendi (ya da bir başkasının) konumunu, rolünü küçümsemek ya da kötülemek, Tanrı’nın hikmetine ve hükümdarlığına hakaret etmektir.

Peki ya sen? Kendini küçümsüyor musun? Kendini yok sayıyor musun? Ben kiliseye katılmazsam hiçbir şey kaybetmezler. Keşke benim de şu rolüm olsa, o armağanım olsa...

Kardeş, Tanrı seni seviyor. Seni yarattı ve seni hala şekillendirmekte. Bu iş daha bitmedi!

4. Karşılıklı bağıllık (20-21) Dayanışma

Mesih'te bağımsızlık yoktur. Tek başına bir Mesih imanlısı olmak imkansız. Diyelim ki el bağımsızlığını ilan ediyor: 'Artık bu bedene ihtiyacım yok, tek başıma takılacağım...' diyor. Peki nasıl yemek yiyeceksin? Ağız yok! Mide yok! Nasıl nefes alacaksın? Ak ciğerlerin yok. Ne kadar yaşayabilirsin?

Ne yazık ki: 'Tek başıma bir Hristiyan olacağım.' diyen çok kişi var ama bu saçma bir şey! Bu düşünce Batıdan kaynaklanan şeytani bir iltihap gibi; bireysellik! Yeni Antlaşma'da 'Kişisel imanlı' gibi bir kavram yoktur! Mesih'in bedeninde birer üyeyiz!

Ya da kiliseden kiliseye zıplayan insanlar: 'Bu kilise olmaz, şu kilise olmaz, o kilise olmaz.... Ha işte bu kilise benim için yeterince iyidir.' diyebilirler. Tabii canım, bütün kiliseler günahkarlarla ve ikiyüzlülerle dolu, bence senin için çok uygun! Tam sana göre!

Diyelim ki elim kafama savaş ilan ediyor. Kazanan olur mu? Olmaz! Her ikisi de yeniliyor. Aynı şekilde kilisede ayrılıklar olunca, kazanan olur mu? Olmaz. Herkes yeniliyor çünkü beden kendini yaralarsa, parçalarsa, bütün beden acı çeker. Kazanan İblis'tir!

Etrafınıza bakın. Bu insanlara ihtiyacınız var. Onların da size ihtiyaçları var. Nasıl?

Derdimiz Mesih'i tanımaksa, Mesih toplulukta görünüyor, birliğimizde bedenleşiyor.

Derdimiz Kutsal Ruh'un meyvelerini üretmekse, 'Ruh'un ürünüyse sevgi, sevinç, esenlik, sabır, şefkat, iyilik, bağlılık, yumuşak huyluluk ve özdenetimdir.' (Gal. 5:22) Bunların hepsi sadece ilişkilerde gelişir. Sevgi; hiç kimse yoksa kimi seveceksin? O acı çeken kardeşini görüyor musun? Sana şefkat ve iyilik konusunda yardım edecek. O sinir bozucu kişi var ya, ondan dolayı yumuşak huylulukta ve özdenetimde geliştireceksin.

Derdimiz alçakgönüllü olmaksızın, bizden daha armağanlı, daha yetenekli, daha kutsal insanlar arasında olmak bizi alçaltacaktır.

Karşılıklı Bağlılık. Eğer Yaşam Kilisesi'ne katılırsan, Tanrı'nın lütfuyla sana bir şeyler katacağız. Sen de bu kiliseye bir şeyler katacağız. Eğer Tanrı seni buraya çağırdıysa, demek ki senin için belli bir rol biçmiştir. Burada yolcu yok. Eğer bu küçük tekneye binersen, kürek çekeceksin. Acaba senin rolün nedir? Senin çekeceğin kürek nedir?

5. Değer (22-25)

Beni değerli kılan nedir?

Peki, anlaştık. Her üyenin farklı bir rolü vardır. Yine de, daha değerli ve daha az değerli üyelerimiz var, değil mi? Daha üstün ve daha alçak. Daha vazgeçilmez ve daha vazgeçilir.

Pavlus bunun doğru olmadığını söylüyor. Değerimiz Tanrı'dan geliyor ve hepimiz değerliyiz. Eğer bir onur sıralaması yapsaydık, düşündüğünüz gibi olmazdı!

İnsan vücuduna baktığımızda, en esaslı, en önemli parçalar nedir? Kalp, akciğerler, diğer hayati organlar. Onları göremezsin. Bir kalp nakli, bir cilt nakliden daha büyük bir ameliyattır. Daha özen gösterir, daha değer veririz, daha onurlu bir iştir. Bir el veya bacak kaybedersen yaşayabilirsin ama akciğersiz, midesiz, kalpsiz, beyinsiz yaşayamazsın ki!

Kilisenin vazgeçilmez üyeleri asıl gösterişsiz ve görünmeyen üyelerdir. Perde arkasındaki kahramanlar.

Aynı şekilde arkadaşlar, kilisede görünebilir bir rol (Vaaz vermek veya müzik aleti çalmak gibi.) daha önemli, değerli ya da vazgeçilmez değil ki! Göremediğiniz hizmetleri edenler; tuvalet temizleyenler, çocuklara hizmet edenler, misafirperver olanlar, hafta içi telefon edip kardeşleri teşvik edenler, araba hizmeti sunanlar, hastaneye ziyarete gidenler, web sayfasını güncelleyenler, para bağışlayanlar, yalnız ve yaşlı olanları ziyaret edenler, işyerlerinde sadık ve karakterli bir şekilde Mesih'i tanıtanlar, dua edenler, çocuk yetiştirenler... İşte Yaşam Kilisesi bunlardan ibarettir!

Yaptığın hizmet görünmez olabilir ama Mesih için görünmez değil. Hizmetimizi insanların övgüsü için değil, Mesih'in görkemi için yapıyorsak, işte bu bizim için yeterlidir!

6. Empati (26)

Beden bir olunca, empati de şarttır.

Parmağıma bir çekiçle vurursam, sadece parmağımı etkilemeyecek. Ayaklarım çırpınacak, gözlerimden yaşlar akacak, ağzım küfredecek (Sonra tövbe edecek.), bütün bedenim empati yapacak.

Aramızda acı çekenler olduğunu biliyorum. İşten kovuldun, hastasın, haksızlığa uğradın, maddi sıkıntıların var, memleket hasreti çekiyorsun, ya da bir akrabayı kaybettin... Acını hissediyoruz. Sana dua etmek, yardım etmek, seni desteklemek ve seninle dertleşmek istiyoruz.

Tam tersine, bir üye terfi edince, onurlandırılınca, bir bebek doğunca, hepimiz seviniyoruz.

Bazen kilisede ikisi de aynı zamanda gerçekleşiyor.

2006'da üçüncü çocuğumuz doğdu. Aynı zamanda, kilisemizde ölümcül bir hastalıkla doğan bir bebek daha vardı. Dört hafta yaşadıktan sonra yoğun bakımdan bile çıkamadan öldü.

Ben bir kilise görevlisi olarak onların cenaze törenini yaptım. Benim sapasağlam, canımı sevindiren bir bebeğim vardı, onların bebeğiye gitmişti. Tabiki onlar için üzülüyordum. Bu ayetlere göre aynı zamanda onlar bizim için sevinmek zorundaydılar.

Şunu demek istiyorum: Mesih'in bedeninde haksızlık ya da haklılık yok. Eşitlik ya da ayrılık yok. Çeşitliliğimiz yaşadıklarımızda da geçerlidir. Çeşitli acılar ve sıkıntılar

ekeceğiz, çeşitli sevinçler ve mutluluklar da yaşayacağız. ‘Tanrı o kişiye tercih ediyor.’ ya da ‘Neden bana bunu yaptı?’ diye söylenmek yersiz. Tanrı seni seviyor, seni de seviyor. Birinizi diğerine tercih etmiyor ama eşit de davranmayacak. Biri terfi eder, diğeri aynı hafta işten kovulur. Biri mucizevi bir şifa alır, diğeri aynı hastalıktan ölür. Ya Rab, ne yaptın?

Her zaman anlamayacaksın ama her zaman sevebilirsin. Her zaman anlam veremeyebilirsin ama her zaman empati yapabilirsin. İşte Mesih bir ama deneyimlerimiz, yaşadıklarımız çeşitlilik gösterir.

Uygulama

Mesih’e katıl; yani kurtulmalısın. Bazılarınız hala günahlarında ldr. Tövbe edip mjdeye inan ki Mesih’in ölümden dirilmiş olan bedeninde sen de yer alabileceğin. Son günde ayakta kalacak tek bir beden var; o da Mesih’in bedenidir. O’nunla birlikte Mesih’te olan herkes de kurtulacaktır! Hamdolsun!

Kimliğinden memnun ol! Bazılarınız kendinize hiç değer vermiyor, kendinizi saymıyorsunuz. Tanrı sizi seviyor. Mesih sizin için kendini feda etti.

Bazılarınız kendinizi kirli hissediyorsunuz. Mesih’e geldiyse, O’nun kanı sizi yıkadı, sizi kutsal kıldı. Artık Mesih’in kutsal bedenine aitsiniz! şeytan suçlayacak ama mahkumiyet yoktur!

Bazılarınız Yaşam Kilisesi’yle ilgili bir karar vermelisiniz. Ara sıra katılıyorsunuz ama tekneye binmelisiniz. Kürek

çekmelisiniz. Ya burada ya da başka bir yerel kilisede ol ama seyyar bir Hristiyan olma. Yerel bir bedene yerleşmeden asla olgunlaşmayacaksınız. Mesih'in bedeninde kendine bir yer bul.

Bazılarınız hizmet etmeye hazırsınız. Yaşam Kilisesi'nde bir sorumluluğunuz, bir rolünüz var mı?

Bazılarınız düzenli olarak maddi bir katkı sunmaya başlamalısınız. Vizyonumuz büyük ve Tanrı'nın kaynakları yeterli ama Tanrı o kaynakları bağış sunmanız için size emanet etti.

Hepimiz kilise cemaatinden başka insanlarla iletişim kurmalıyız. Hafta içi kiminle telefonlaşıyorsun, buluşuyorsun, hayatını paylaşıyorsun ve dua ediyorsun? Tabiki bunu yapay olarak yapmayacağız ama el, göz ve ayak arasında iletişim şart.

Kime ulaşmaya çalışıyorsun? Mesih'in bedeni dışa dönük, çoğalan bir beden. Kimin için dua ediyorsun, kimi davet ediyorsun, kime Mesih'i tanıtıyorsun? Yüreğinde kim var?

Hepimiz Mesih'e daha çok yaklaşalım. Sen Mesih'e yaklaşırsan, ben Mesih'e yaklaşırsam, birbirimize de yaklaşmış oluruz.

Sevgi Olmazsa Olmaz (1.Kor. 12:27-13:13)

Hep birlikte bir zaman tüneline girip 1. yüzyılda Korint şehrine gidelim. Televizyon’da bir bilgi yarışması başlamak üzere. İki yarışmacımız var; birincisi Korintli bir imanlı, ikincisi de Elçi Pavlus.

Birinci Soru:

Bir kişi imanlı olduğunu iddia ediyor. Gerçek olup olmadığından nasıl emin olabilirsiniz?

Korintli imanlı: ‘Bilinmeyen dillerle konuşursa, peygamberlikte bulunursa, imanı güçlüyse, hayırsever ise, fedakar ise gerçektir.’

Pavlus: ‘Sevgi olmazsa olmaz.’

İkinci Soru:

Arkamda kalıcı bir iz bırakmak isterim. Neler yapmam gerek?

Korintli imanlı: ‘Bir kitap yaz, bir anıt diktir, büyük ve herkesin bildiği bir bağışta bulun, büyük bir fedakarlık yap, hatta şehit ol. İşte bu şekilde adımları devam ettirirsin. (Arkeologlara göre Korint’teki dünya görüşü böyleydi.)

Pavlus: ‘Sevgi olmazsa olmaz.’

Üçüncü Soru:

İstanbul'da 2000 sene sonra yeni bir kilise kurulacak. O kilisenin gerçek olup olmadığını sınamak istersen, neye göre sınersın?

Korintli imanlı: 'Toplantıları heyecan verici ve gürültülüyse, insanlar çok bilgiliyse, önderleri çok karizmatik ise, kilise çok hızlı katlanıp çoğalıyor ise, mucizeler varsa, gerçek kilisedir.'

Pavlus: 'Bence..... sevgi olmazsa olmaz.'

Korint'teki Kültür

Elçi Pavlus Korint Kilisesi'ne bir mektup yazarak, o kültürdeki bazı dünya görüşlerinin kiliseye sızmasını durdurmaya çalışıyor. Korint'te hayat bir onur kazanma yarışıydı. Ben komşumdan daha üstün olmak için çabalıyorum. Prestij nereden gelebilirdi? Ailemden, oturduğum semtten, varlığımdan, mesleğimden, verdiğim büyük bir bağıştan.

Korint'te karakter önemli değildi. Senin ne olduğundan ziyade nasıl görüldüğün önemliydi. Prestijin ve utancın karakterle ilgisi yoktu. İnsanların beni nasıl kavradığıyla ilgisi vardı. İçi çürük, dışı güzel olmak mümkün müydü? Mümkündü!

Böyle bir dünya görüşü istanbul'da var mı?

Bu dünya görüşü kiliseyi abluka altına alınca, çok tehlikeli olur. Çünkü dış görünüş önemliyse, toplantılarımız bir gösteri olur: 'Bak ben peygamberlik ettim, ben bir mucize yarattım.' Bağışlar bir şov olur: 'Bak ben şu kadar para bağışladım.' Fedakarlık bile bir performans haline dönüşebilir: 'Ne kadar acı çektim! Mesih uğruna çok şeyden oldum. Ne küfürler

yedim. Ne hakaretler gördüm!' diyerek, iyi olan her şey rekabet ve şov haline dönüşebilir.

12. Bölümde Pavlus yeni bir kelime yaratarak, her şeyin bir karizma olduğunu ortaya koydu. Lütfun armağanı. Hepimiz bir bedenün üyeleri olduğumuza göre, birbirimize ihtiyacımız olduğu ve her bir üyenin vazgeçilmez olduğu konusunda ısrar etti.

O bölümü sonuçlandırmak için, şu ayetleri yazıya döktü:

Sizler Mesih'in bedenisiniz, bu bedenün ayrı ayrı üyelerisiniz. Tanrı kilisede* ilkin elçileri, ikinci olarak peygamberleri, üçüncü olarak öğretmenleri, sonra mucize yapanları, hastaları iyileştirme armağanlarına sahip olanları, başkalarına yardım edenleri, yönetme yeteneği olanları ve çeşitli dillerle konuşanları atadı. Hepsi elçi mi? Hepsi peygamber mi? Hepsi öğretmen mi? Hepsi mucize yapar mı? Hepsinin hastaları iyileştirme armağanları var mı? Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi? Hepsi bu dilleri çevirebilir mi? Ama siz daha üstün armağanları gayretle isteyin. Şimdi size en iyi yolu göstereyim.

1.Kor.12:27-31

Sevgi Olmazsa Olmaz (13.1-3)

Şimdi Kanal Korint'teki programa dönecek olursak, işte Elçi Pavlus'un cevabı burada.

İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam ama sevgim olmasa, ses çıkaran çıkaran bakırdan ya da zilden farkım kalmaz. Peygamberlikte bulunabilsem, bütün sırları bilsem, her bilgiye sahip olsam, dağları yerinden oynatacak kadar büyük imanım olsa ama sevgim olmasa, bir hiçim. Varımı yoğunluğumu sadaka olarak dağıtsam, bedenimi yakılmak üzere teslim etsem ama sevgim olmasa, bunun bana hiçbir yararı olmaz.

1.Kor.13:1-3

Pavlus buradaki iyi işleri küçükten büyüğe doğru düzenliyor. Hepsi iyi, istenilecek şeyler. Burada kötü bir şey yok.

Bilinmeyen diller; önemli bir armağan. Cennetsel, olağan üstü, mucizevi bir dua şekli. Bir harika yani! Ama sevgim yoksa, sadece gürültü yaparım.

Peygamberlik; buna da bir sonraki bölümde bakacağız. Oysa sevgim olmazsa olmaz! Neden? Çünkü peygamberliğin işlevi bedeni geliştirmektir, teşvik etmektir. Dost acı söyler ama bazen insanlar 'dost' kelimesini bir yana bırakıp acı olanı söylemekten zevk duyarlar. Sevgisizce edilen peygamberlik sözleri teşvik edici olacağına itici olur. 'Sevgiyle gerçeğe uyun...'

Bilgi; başka bir yerde Pavlus şöyle yazdı: ‘Bilgi insanı böbürlendirir, sevgiyse geliştirir.’

İman; Mat. 17:20 "Size doğrusunu söyleyeyim, bir hardal tanesi kadar imanınız olsa şu dağa, 'Buradan şuraya geç.' derseniz, göçer; sizin için imkânsız bir şey olmayacaktır." İman şart. İsa defalarca öğrencilerini imansızlıklarından dolayı azarladı. İman olmazsa olmaz! Değil mi? Ama Pavlus ‘Bu kadar imanım olup da sevgim yoksa, koskocaman bir hiçim!’ diyor.

Sadaka; bağış vermek. Yaşam Kilisesi için burada bir ayrıcalık olsun; sevginiz yoksa bile paranızı verin, onu kullanabiliriz. ‘Bana ne?’ diyebilirsiniz ama ayet bunun size hiç bir yararı olmayacağını söylüyor.

Ayet, en büyük fedakarlığın bile (Şehit mertebesine ulaşmak.) sevgisizce yapıldığında boşuna yapılmış olduğundan bahsediyor.

Peki, bir soru soracağım. Kilisede, bunun gibi hayırlı işlerde bulunmamız ama sevgi dışında bir niyetle yapmamız mümkün mü? Söz konusu olan şey ‘Toplandığımızda’ olunca, sizce toplantılarımızda hizmet etmek, sesli olarak dua etmek, ondalık vermek, çay servisi yapmak, kiliseye katılmak bile başka bir niyetle yapılabilir mi?

Bir bahçıvan varmış. Bahçıvan kocaman bir havuç yetiştirdiğinde, kralın huzuruna çıkıp onu krala sunmuş. Krala: ‘Hayatımda yetiştirdiğim en büyük havuç bu olduğu için, size saygımı ve sevgimi göstermek üzere onu size

hediyeye ediyorum.’ demiş. Kral öylesine duygulanmış ki bahçivana bir arsa bağışlamış.

Bunu izleyen bir paşa varmış. Paşa kendi kendine: ‘Eğer sadece bir havuca karşı bir arsa verilirse, ya daha büyük bir şey verirsem?’ diye düşünmüş.

Ertesi gün paşa bir at getirmiş krala. Krala: ‘Efendim, bu at bana ait en değerli at olduğu için size saygımı ve sevgimi göstermek üzere onu size hediyeye ediyorum.’ demiş.

Ama kral paşanın yüreğinin bencil olduğunu fark ederek atı almış ve: ‘Çekilebilirsin.’ demiş. Paşa öfkelenmiş. Kral ona: ‘Sana anlatayım: **Bahçivan havucu bana veriyordu ama sen atı kendine veriyordun.**’

Bence sevgi dışında bizi motive eden en azından dört farklı niyet olabilir:

- İnsanların beğenisini kazanmak (gösteriş): Toplantıda bir ayet okudum, paramı verdim, insanları evimde ağırladım. Hepsi inanlıların dikkatlerini üzerime çekmek için; beni sevsinler, sayınlar diye. İsa Mesih Ferisiler’e: ‘Ödülünüzü aldınız zaten. Tanrı’dan bir şey beklemeyin. Kendi çıkarınıza bakıyordunuz ve kendinizi memnun ettiniz. Ne mutlu size!’ demedi mi?
- Tanrı’nın beğenisini kazanmak (sevap): İşte dindarlık budur. Sevap da aslında bir bencilliktir çünkü kendi çıkarıma bakıyorum. Burada gerçek bir özveri, bir başkacılık olamaz çünkü yaptığım iyiliğinin karşılığına gözümü diktim. Sevapta sevgi barınmaz. Sevap bencildir. Dindarlık tamamen bencilliktir.

- Tanrı'nın gazabından korkmak (görev): Tanrı Sözü 'Hizmet et, sadaka ver.' diyor, o yüzden yapıyorum. Yapmak istemiyorum, içimden gelmiyor. Memnuniyet yok, sevinç yok, sevgi de yok. Asık bir suratla bunu yapıyorum çünkü yapmak istemiyorum.' Burada da kendi çıkarıma bakıyorum. Burada sevgi varsa, kendimi seviyorum.
- Kendimizi daha iyi hissetmek (ego): Böyle bir kişi: 'Ben vaaz vermek istiyorum çünkü o zaman kendimi değerli hissedeceğim, egom tatmin olacak...' diyor. Burada sevgi var; kendini seviyorsun! Kendi iyiliğin için hizmet ediyorsun.

Bir Pazar günü ünlü vaiz Charles Spurgeon vaaz verdikten sonra, yanına bir adam gelmiş ve: 'Ağzına sağlık, vaaz çok iyiydi. Teşekkürler.' demiş. Spurgeon cevap olarak: 'Söylemene gerek yoktu. Şeytan zaten senden önce bana aynı şeyi söyledi.' demiş. Zaten Şeytan'ın diğer adı da 'Ego Besleyicisi' dir.

Perşembe günü eşime çiçek aldım. Hayırlı bir iş ama bunu hangi niyetle yaptım?

- Komşular beni görsünler diye mi? (gösteriş)
- Eşimden bir karşılık beklediğim için mi? (sevap)
- Eşimin öfkesinden korktuğum için mi? (görev)

- Egomu beslemek için mi? Ne kadar iyi bir kocayım!
(ego)

Kötü bir niyet hayırlı bir işi kötüye dönüştürebilir. Sevgi olmazsa fedakarlık bile bencilce olur.

Bazılarımız şimdi kendimizi rahat hissediyoruz: ‘Bu konuşma güzel de, bende sevgi var. Bende sorun yok.’ diyoruz.

Bazılarımız şimdi kendimizi rahatsız hissediyoruz: ‘Dediğin güzel de, mümkün değil!’ diyoruz.

Gerçek sevginin ne olduğunu görmek istiyorsak, çarmıha bakalım. Tanrı çarmıhta Mesih aracılığıyla gerçek sevgiyi ispatladı.

Hiç kimsede, insanın, dostları uğruna canını vermesinden daha büyük bir sevgi yoktur.

Yuh. 15:13

Sevginin ne olduğunu Mesih'in bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz gerekir.

1.Yuh.3:16

Çekül; çarmıhtır. ‘Bende sevgi var mı yok mu?’ sorusunu sadece çarmıha göre cevaplayabilirim.

Sevgi Çarmıh'ta betimlenir (4-7)

Sevgi sabırlıdır, sevgi şefkatlidir. Sevgi kıskanmaz, övünmez, böbürlenmez. Sevgi kaba davranmaz, kendi çıkarını aramaz, kolay kolay öfkelenmez, kötülüğün hesabını tutmaz. Sevgi haksızlığa sevinmez, gerçek olanla sevinir. Sevgi her şeye katlanır, her şeye inanır, her şeye umut eder, her şeye dayanır.

1.Kor.13:4-7

Sabırlı ve Şefkatli: Tanrı insanoğluna özgür irade verince, sevgisini gösterdi. Karşılık beklemeden, O'nu seversek, biz O'nu sevmesek bile O bizi sevecek. Tanrı bize karşı sabreder. İnsanoğlu kadar nankör bir varlık olabilir mi?

Biz de, insanlar nankör veya yavaş olsalar bile, sabrederim ve şefkatli olalım. Sabreden derviş muradına ermiş. Leonardo Da Vinci'nin, ünlü tablosu Mona Lisa'nın gülümsemesini çizmesi ne kadar sürdü? 4 yıl!

Kilisede sabretmemiz gerekiyor. Birlikte ilerleyeceksek, birbirimizi beklememiz gerekecek. Hem o kişiyi beklemek hem de Tanrı'nın o kişideki işinin tamamlanmasını beklemek.

Sizlerse kardeşler, iyilik yapmaktan usanmayın.

2.Tim.3:13

Bana: 'Bu kişiye hep iyilik yapıyorum, hep fedakarlık yapıyorum, hiç karşılığını görmedim. Hep ben onu arıyorum, o beni aramıyor. Hep ben ona gidiyorum, o bana gelmiyor.'

diyebilirsiniz. Gerçek sevgi ise yılmaz, usanmaz, karşılık beklemez! Sevginiz beklentisiz mi?

Alçakgönüllü: İsa Mesih gelince egemenlik taslama hakkı vardı: ‘Bak ben fırtınayı susturdum. Sen bunu yapabilir misin? Peki, o zaman sus ve itaat et!’ diyebilirdi ama demedi. Kendini alçalttı.

Kendi çıkarını aramaz: Mesih çarmıhta her şeyinden oldu. Mesih çarmıhtayken bence en yakın arkadaşlarından Petrus’u arıyordu : ‘Neredesin arkadaşım?’ Petrus ortada yok! Utandı, inkar etti, saklandı. ‘Senin için ölüyorum ve sen burada değilsin! Ölüme isteye isteye katlanıyorum, senin uğruna ve sen yüzünü bile göstermiyorsun!’

*Her birimiz komşusunu ruhça geliştirmek için
komşusunun iyiliğini gözeterek onu hoşnut etsin.
Çünkü Mesih bile kendini hoşnut etmeye
çalışmadı. Yazılmış olduğu gibi: ‘Sana edilen
hakaretlere ben uğradım.’*

Rom. 15:2-3

Kolay Kolay öfkelenmez: Süregelen bir nakarat var

*RAB sevecen ve lütfedendir, tez öfkelenmez,
sevgisi engindir.*

Mez. 103:8

Bu, büyük resimde geçerlidir. İnsanlık tarihinde her kötülüğe karşı, her soykırıma karşı, her tecavüze karşı, her cinayete karşı Rab’bin öfkelenip dünyayı yok etme hakkı vardı.

Bazılarının düşündüğü gibi Rab vaadini yerine getirmekte gecikmez ama size karşı sabrediyor çünkü kimsenin mahvolmasını istemiyor, herkesin tövbe etmesini istiyor.

2.Pet.3:9

Rab Mesih gelene kadar gazabını biriktirdi ve sabretti. Mesih çarmıhta ölüerken, Tanrı'nın bütün gazabı kendisinin üzerine döküldü.

Kötülüğün hesabını tutmaz: Bazı insanların elinde 'Bana karşı yapılan bütün kötülükler' diye adlandırılan bir defter vardır. Kendisine karşı bir kötülük yapılır yapılmaz, oraya yazar ve saklarlar. Böylece kin tutup, öç almak için bir fırsat kollarlar. Bazıları ise 'Ne yazık bana!' deyip üzüyorlar ama Kutsal Kitap'a göre sevginin böyle bir defteri yoktur. Hesap tutmaz. Bugün o defteri yakmalısınız çünkü ağır ve yorucu.

İşlediğin her günah, ettiğin her küfür, düşündüğün her gizli düşünce Tanrı'ya karşı günah sayılır.

İnatçılığın ve tövbe etmeyen yüreğin yüzünden Tanrı'nın adil yargısının açıklanacağı gazap günü için kendine karşı gazap biriktiriyorsun.

Rom. 2:5

Ama Tanrı bizi sevdiği için, Mesih'te o hesabı kapattı. O defteri yaktı. Onun yerine Mesih'in doğruluğu bizlere bağışlanır.

Sevgi Sonsuza kadar kalıcıdır (8-13)

Sevgi asla son bulmaz amaa peygamberlikler ortadan kalkacak, diller sona erecek, bilgi ortadan kalkacaktır. Çünkü bilgimiz de peygamberliğimiz de sınırlıdır. Ne var ki, yetkin olan geldiğinde sınırlı olan ortadan kalkacaktır. Çocukken çocuk gibi konuşur, çocuk gibi anlar, çocuk gibi düşünürdüm. Yetişkin biri olunca çocukça davranışları bıraktım. Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz. Şimdi bilgim sınırlıdır, ama o zaman bilindiğim gibi tam bileceğim. İşte kalıcı olan üç şey vardır: İman, umut, sevgi. Bunların en üstünü de sevgidir

1.Kor.13:8-13

Sevgiyle uğraştığın zaman, sonsuz bir şeyle uğraşıyorsun. Bu çağdan gelecek çağa atlayıp devam edecek bir şey var; sevgi. Tanrı'ya ve kardeşlerimize karşı olan sevgimizin sonu yoktur çünkü her şey değişecek. Her şey yenilenecek ama Tanrı'ya ve kardeşlerimize yatırdığımız sevgi bizimle birlikte gelecek çağda yanımızda bulunacaktır.

Para birimi gibi düşünün. Dinar sadece Makedonya'da kullanılabilir. Sınırı geçince ne kadar dinarım olduğu fark etmez, onlar Türkiye'de hiç bir işe yaramaz. Türkiye'ye fakir bir adam gibi gireceğim. Aynı şekilde hayat boyu elde ettiğimiz

bütün paralar, itibar, hatta ruhsal armağanlar bile, sevgi yoksa o sınırı geçtiğimizde hiç bir işe yaramayacak.

Efendimiz İsa Mesih bizden ne istiyor?

*Ferisiler, İsa'nın Sadukiler'i susturduğunu duyunca bir araya toplandılar. Onlardan biri, bir Kutsal Yasa uzmanı, İsa'yı denemek amacıyla O'na şunu sordu: "Öğretmenim, Kutsal Yasa'da en önemli buyruk hangisidir?" İsa ona şu karşılığı verdi: '**Tanrın Rab'bi bütün yüreğinle, bütün canınla ve bütün aklınla seveceksin.**' İşte ilk ve en önemli buyruk budur. İlkinde benzeyen ikinci buyruk da şudur: '**Komşunu kendin gibi seveceksin.**' Kutsal Yasa'nın tümü ve peygamberlerin sözleri bu iki buyruğa dayanır."*

Mat.22:34-40

Ama belki bana: 'O kişiyi sevemiyorum. Yapamıyorum. Benim için imkansız.' diyebilirsin.

O zaman belki bir Hristiyan değilsin.

İşıktaki olduğunu söyleyip de kardeşinden nefret eden hâlâ karanlıktadır. Kardeşini seven ışıktaki yaşar ve başkasının tökezlemesine neden olmaz. Ama kardeşinden nefret eden karanlıktadır, karanlıkta yürür ve nereye gittiğini bilmez. Çünkü karanlık gözlerini kör etmiştir.

Mesih'teysen, sevebilirsin.

Sevemezsen, Mesih'te değilsin.

'Sevemem ama Mesih'teyim.' diyemezsin.

Sevgi imanının ispatıdır.

O kişiye bakıyorsun ve sevemeyeceğini düşünüyorsun. O zaman çarmıha bak: 'Peki; İsa beni sevdi. O'nun sevgisini aldım ve şimdi o sevgiyi başka insanlarla paylaşabilirim.' diye düşünebilirsin.

Sevginin ne olduğunu Mesih'in bizim için canını vermesinden anlıyoruz. Bizim de kardeşlerimiz için canımızı vermemiz gerekir.

1.Yuh.3:16

Ruhsal Armağanlar

Sevginin ardınca koşun ve ruhsal armağanları, özellikle peygamberlik yeteneğini gayretle isteyin.

1.Kor.14:1

Bu, bir sonraki bölümde 'Ruhsal Armağanlar'a bağlanacak çünkü diller, peygamberlikler, şifa bana Tanrı'nın sevgisini hissettirir ve beni ikna eder.

Ben de ruhsal armağanları sevgiyle kullanırsam, Tanrı'nın sevgisini kardeşlerime de hissettirmiş olurum.

Bende sevgi varsa, peygamberlik armağanını isteyeceğim çünkü peygamberlik sevgiyle kullanılınca çok teşvik edici, yüreklendirici, geliştirici bir armağan oluyor!

Diller ve Peygamberlikler (1.Kor.14:1-25)

1.Kor:14'te Pavlus özellikle bu iki armağana (Diller ve peygamberlikler) odaklanır. Neden?

- Elçiler kitabında öğrenciler Kutsal Ruh'la ilk dolduklarında ilk aldıkları armağan bunlardır.

*İmanlıların hepsi Kutsal Ruh'la doldular,
Ruh'un onları konuşturduğu başka dillerle
konuşmaya başladılar.*

Elç.İş.2:4

*Kutsal Ruh, konuşmayı dinleyen herkesin
üzerine indi. Petrus'la birlikte gelen Yahudi
imanlılar, Kutsal Ruh armağanının öteki
uluslardan olanların da üzerine dökülmesini
şaşkınlıkla karşıladılar. Çünkü onların,
bilmedikleri dillerle konuşup Tanrı'yı
yücelttiklerini duyuyorlardı.*

Elç.İş.10:44-46

*Pavlus ellerini onların üzerine koyunca Kutsal
Ruh üzerlerine indi ve bilmedikleri dillerle
konuşup peygamberlik etmeye başladılar*

Elç.İş.19:6

- Korint'teki kilise bu armağanları karıştırıp yanlış bir şekilde kullanıyordu.

- Bu armağanlar çok güçlü ve etkileyici. Tanrı onları doğru ve bilge bir şekilde kullanmamızı istiyor.

İlk olarak bu iki armağan tanımlanacak; Nedir? Neden önemli? Kimler için? Ondan sonra metne dönüp, bu bölüm ayet ayet açıklanacaktır.

Bilinmeyen Diller

Nedir?

- Gerçek bir dilde konuşuyorsun; bu kesinlikle abuk sabuk heceler kargaşası değildir.

İnsanların ve meleklerin diliyle konuşsam,

1.Kor.13:1

Kuşkusuz dünyada çeşitli diller vardır, hiçbiri de anlamsız değildir.

1.Kor. 14:10

Kutsal Ruh sayesinde, bilmediğimiz bir dille dua ettiğimizde bu dil ilahi, meleksele veya dünyevi bir dil olabilir.

Ben bir kere bir gence, bu armağanı alması için dua ettim. Ağzından Rusça olarak bir kaç cümle döküldü. Şaşırdım çünkü okulda biraz Rusça okudum ve konuştuğu dili tanıyabildim. Onu durdurup sordum: ‘Kardeş, Rusça biliyor musun?’ ‘Hayır.’ dedi. Öğrenmediği bir dille konuşuyordu.

- Bir dua şekli

*Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil,
Tanrı'yla konuşur.*

1.Kor.14:2

- Ruhumla dua ediyorum.

*Bilmediğim dille dua edersem ruhum dua eder
ama zihnimin buna katkısı olmaz.*

1.Kor.14:14

Bu neden önemli? Çünkü zihinlerimiz ve kelime dağarcığımız sınırlı.

Örneğin; çocukken teyzen sana bir hediye yolladığında, sen ona bir teşekkür mektubu yazmak zorunda kaldın. ‘Sevgili Teyzeciğim, Gönderdiğin güzel çoraplar için teşekkürler. Çok güzeller, harikalar! Bayramınızın iyi geçtiğini umarım.’

Bu armağan tapınmamızı da, dualarımızı da akıcı hale getirir, canlandırır. Kutsal Ruh bize tek atışlık tüfeğin yerine makineli tüfek verir.

Aynı şekilde, başkaları için dua ettiğimizde, bazen zorlanabiliriz. ‘Ya Rab, bereketle, pekiştir, yönlerdir, güt...’

Bunun gibi, Ruh da güçsüzlüğümüzde bize yardım eder. Ne için dua etmemiz gerektiğini bilmeyiz ama Ruh'un kendisi, sözle anlatılamaz iniltilemlerle bizim için aracılık eder. Yürekleri araştıran Tanrı, Ruh'un düşüncesinin ne olduğunu bilir. Çünkü Ruh, Tanrı'nın isteği uyarınca kutsallar için aracılık eder.

Rom. 8:26-27

Kayınvalidem bana sitem etti: ‘Beni yeterince sık aramıyorsun, çocukların fotoğraflarını göndermiyorsun. Torunlarımın yüzünü bir görebilsem...’

Eşime bir Samsung Galaxy akıllı telefon hediye etmiş. Bir şartla; annesiyle daha sık mesajlaşacak ve fotoğraf çekip atacak.

Aynı şekilde Tanrı bize bu armağanı vermekle kendisiyle konuşabilmemiz için bize özel bir iletişim aracı hediye etmiş oluyor. Bizim kendisiyle temas halinde kalmamızı istiyor.

- Biz bu armağanı istediğimiz zaman açıp kapatabiliriz.

Peygamberlerin ruhları peygamberlerin denetimi altındadır.

1.Kor.14:32

Hem kendi anlayışımlla hem de ruhumla dua etmek önemli.

Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla da zihnimle de dua edeceğim. Ruhumla da zihnimle de ilahi söyleyeceğim.

1.Kor.14:15

Peki, bu ruhsal armağan neden önemli?

- Bizi tapınmada ve duada özgürleştirir.

Rab Ruh'tur, Rab'bin Ruhunu neredeyse orada özgürlük vardır.

2.Kor.3:17

- Kendini geliştiriyorsun.

Bilmediği dilde konuşan kendi kendini geliştirir.

1.Kor.14:4

Meşhur Hintli müjdecisi Ram Babu'yla ilk tanıştığımda, ona hayrandım! Sanki Tanrı'nın gücü ve nuru ondan akıyordu. Kutsal Ruh'la öyle doluydu ki varlığı bile cinleri korkutmuştu. Onun hizmeti aracılığıyla neler gördük neler; mucizeler, şifalar, cinlerin kovulmaları...

İlginçtir ki, imanlılara birşey öğretirken, hep bu armağandan bahsediyordu: 'Bilinmeyen dillerle dua ettiğinde, ruhça güçleniyorsun. Bu kelime aslında 'Bir ev inşa etmek.' anlamındadır. Kutsal Ruh için daha büyük bir ev inşa ediyorsun, alanını genişletiyorsun, öyleki Kutsal Ruh'la daha da dolabilesin.' Ram Babu günde 4 saat bilinmeyen dillerle dua ettiğini söyledi!

Ben 23 yaşındayken bize meydan okuduğunu hatırlıyorum: 'Bir sene boyunca günde 1 saat bilinmeyen dillerle dua etmeye karar verirseniz, hayatlarınız farklılaşacak.' dedi. Ben bunu yaptım. Her sabah erkenden kalkıp, bir saat boyunca bilinmeyen dillerle sesli dua ettim.

Hayatımdaki farkı anlatamam. Vaaz verirken insanlar Mesih'e geliyorlardı. Şifa konusunda mucizeler görmeye başladım. Ruhsal hayatım tamamen farklılaştı.

Elçi Pavlus herhalde bu armağanı önemsendi.

*Dillerle hepimizden çok konuştuğum için
Tanrı'ya şükrediyorum.*

1.Kor.14:18

Onun ruhsal hayatına baksanıza!

Bu armağan kimler için?

- İsteyenler için.

*Sevginin ardınca koşun ve ruhsal armağanları,
özellikle peygamberlik yeteneğini gayretle
isteyin.*

1.Kor.14:1

- Herkes için.

Hepinizin dillerle konuşmasını isterim.

1.Kor.14:5

Herkes bilinmeyen dillerle dua etmeli mi?

Hepsi elçi mi? Hepsi peygamber mi? Hepsi öğretmen mi? Hepsi mucize yapar mı? Hepsinin hastaları iyileştirme armağanı var mı? Hepsi bilmediği dilleri konuşabilir mi? Hepsi bu dilleri çevirebilir mi?

1.Kor.12:29-30

Hayır. Bu armağan herkes için, isteyenler için. Bence hepimize değil ama çoğumuza başışlanır.

Peygamberlik

- Kutsal Kitap boyunca Kutsal Ruh'un varlığıyla özdeşleşen bir iletişim kanalıdır. Ruh neredeyse, peygamberlik de oradadır.

"Ondan sonra bütün insanların üzerine Ruhum'u dökeceğim. Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar. Yaşlılarınız düşler, gençleriniz görümler görecek. O günler kadın, erkek kullarımın üzerine de Ruhum'u dökeceğim.

Yoel 2:28-29

Giva'ya varınca, Saul'u bir peygamber topluluğu karşıladı. Tanrı'nın Ruhu güçlü bir biçimde üzerine indi ve Saul onlarla birlikte peygamberlikte bulunmaya başladı. Onu

önceden tanıyanların hepsi, peygamberlerle birlikte peygamberlikte bulunduğunu görünce, birbirlerine: "Ne oldu Kiş oğluna? Saul da mı peygamber oldu?" diye sordular.

1.Sam.10:10-11

Haydaaaa...

Bu bağlamda aslında Elç.İş. 19:6 gayet doğal oluyor.

Pavlus ellerini onların üzerine koyunca Kutsal Ruh üzerlerine indi ve bilmedikleri dillerle konuşup peygamberlik etmeye başladılar.

Elç.İş. 19:6

- Tanrı'dan insanlara sesleniş.

Peygamberlikte bulunansa insanların ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli bulması için insanlara seslenir.

1.Kor.14:3

Yeni bir imanlıyken Hindistan'a gitmeye çok hevesliydim. Hatta planlarımı yapıp uçak biletini almıştım. O arada hiç gitmediğim bir kiliseyi ziyaret ettim. Orada hiç kimse beni tanıımıyordu. İçimden: 'Ya Rab benimle konuşur musun?' diye dua ediyordum. Kişisel dua istedim, dua eden adam şu sözlerle başladı: 'Asya'ya gideceksin...' Dikkatimi çekti mi? Çekti! Ondan sonra söylediği her şeyi Tanrı'dan gelen sözler olarak kabul ettim çünkü;

Yüreğindeki gizli düşünceler açığa çıkacak,

1.Kor.14:25

diye yazılmış ya, işte bana öyle oldu!

Vaaz vermeye yeni başladığımda, bir Pazar günü vaaz verecektim. Toplantıdan önce dua ediyordum. Hazırladığım her şeyi atıp, Tanrı'nın bana göstereceği bir konu üzerine konuşmam gerektiğini hissettim. Evdeki hesap çarşıya uymadı. İtaat edip yaptım. Neler söylediğimi hatırlamıyorum ama o Pazar 3 kişi iman etti. Aralarından bir kadın: 'Sanki toplantı boyunca Tanrı özel olarak benimle konuşuyordu.' dedi.

Peki, peygamberlik armağanı neden yararlı?

1.Kor. 14'de peygamberlik armağanıyla ilgili 5 ayrı fiil kullanılmaktadır. Bunların hepsi Tanrı'nın 'Baba yüreğini' açıklayan fiillerdir.

Peygamberlikte bulunansa insanların ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli bulması için insanlara seslenir.

1.Kor.14:3

- Geliştirmek: Bina etmek. Mimar ile inşaatçılar arasında iletişim şart. Tanrı Baş Mimar, biz ise O'nun inşaatçılarıyız.
- Cesaretlendirmek: Korktuğumuzda, zor bir dönemden geçtiğimizde, cesaretimizi yitirince Tanrı bizi yüreklendirir. Kutsal Kitap'ta en sık tekrarlanan emir hangisidir? Korkma. Yılma.

Sana güçlü ve yürekli ol demedim mi? Korkma, yılma. Çünkü Tanrın RAB gideceğin her yerde seninle birlikte olacak.

Yeşu 1:9

- Teselli etmek: Acı çeken bir kişiye yaklaşmak. Avutmak. Ağladığımızda Babamız: ‘Haydi lan, adam ol!’ demiyor.

Ezilmiş kamışı kırmayacak, tüten fitili söndürmeyecek. Adaleti sadakatle ulaştıracak.

Yeş.42:3

- İkna etmek: Gerçeğe inandırmak.

Ama herkes peygamberlikte bulunurken iman etmeyen ya da yeni katılan biri içeri girerse, söylenen her sözle günahlı olduğuna ikna edilecek, her sözle yargılanacak. Yüreğindeki gizli düşünceler açığa çıkacak ve: "Tanrı gerçekten aranızdadır!" diyerek yüzüstü yere kapanıp Tanrı'ya tapınacaktır.

1.Kor.14:24-25

Alfa Kursu’muzda bir kadın vardı. İman etmek istedi ama bir kaç cevapsız sorusu kaldı. Bir dua zamanında ona dua ettim ve o anda bir görünüm gördüm; bir ev ve bir bahçe. Renkler dahil, her şeyi özenle tarif ettim. Bu kadını o bahçede 5 yaşında bir çocuk olarak gördüm. ‘Tanrı seni tanıyor ve seviyor.’ dedim. Anlattığımda kadın ağlamaya başladı: ‘Gördüğün görünüm

gerçek. Evimde fotoğrafı bile var. Demek ki Allah gerçektir.’ dedi ve iman etti çünkü Babası onunla konuşup onu ikna etti.

- Öğretmek.

*Herkesin öğrenmesi ve cesaret bulması için
hepiniz teker teker peygamberlikte
bulunabilirsiniz.*

1.Kor. 14:31

Şimdi bölümü ayet ayet okuyacağız ve bir bütün olarak ne anlamına geldiğini göreceğiz.

Elçi Pavlus’un 3 derdi var:

- Niyet: Geçen hafta da gördüğümüz gibi, madem niyetimiz sevgiyse ve Tanrı’yı yüceltmekse, bu armağanları farklı bir şekilde kullanacağız.
- Kilisenin gelişmesi: ‘Geliştirmek’ kelimesi bu bölümde 7 defa yer alıyor. Çok önemli bir konu! Armağan kardeşleri geliştirmeyecekse, kullanılmasın.
- Misafirler: Unutmayalım, kilise sadece imanlıların derneği değil. Üye olmayanların, imanlı olmayanların çıkarı için de var. Onlar yaptıklarımızı anlayamazlarsa, açıklamamız gerekiyor.

*Sevginin ardınca koşun ve ruhsal armağanları,
özellikle peygamberlik yeteneğini gayretle
isteyin.*

1.Kor.14:1

İşte sevgi olmazsa olmaz. Niyet ön planda.

Ruhsal armağanları istemek kötü bir şey değil. Burada ‘Allah ne verirse versin.’ gibi bir kadercilik yoktur. Babamız kendisinden dilememizi istiyor: ‘Baba, o armağan var ya, onu çok istiyorum.’

*Bilmediği dilde konuşan, insanlarla değil,
Tanrı'yla konuşur. Kimse onu anlamaz. O,
ruhıyla sırlar söyler. Peygamberlikte bulunansa
insanların ruhça gelişmesi, cesaret ve teselli
bulması için insanlara seslenir.*

1.Kor.14:2-3

İşte iki armağanı karşılaştırıyor. Diller bizden Tanrı'ya, peygamberlikler Tanrı'dan bize.

*Bilmediği dilde konuşan kendi kendini geliştirir
ama peygamberlikte bulunan, inanlılar
topluluğunu geliştirir. Hepinizin dillerle
konuşmasını isterim ama peygamberlikte
bulunmanızı yeğlerim. Diller inanlılar
topluluğunun gelişmesi için çevrilmedikçe
peygamberlikte bulunan, dillerle konuşandan
üstündür.*

1.Kor.14:4-5

Pavlus'un derdi kilisenin gelişmesidir. Yorumculara göre Korintliler Pazar günü kiliseye gelip, herhalde yüksek sesle bilinmeyen dillerle aynı anda konuşmuş! Salı Pazarı gibi; her

kafadan bir ses çıkıyor. Herhalde Korintliler, gösteriş yapmak ve rekabet için, dillere peygamberlikten daha çok değer veriyorlarmış. Pavlus: ‘Aslında peygamberliği tercih etmeleri gerekiyordu çünkü peygamberlik topluluğu geliştirir.’ diyor.

Şimdi kardeşlerim, yanınıza gelip dillerle konuşsam ama size bir vahiy, bir bilgi, bir peygamberlik sözü ya da bir öğretiy getirmesem, size ne yararım olur? Kaval ya da lir gibi ses veren cansız nesnelere bile değişik sesler çıkarmasa, kaval mı, lir mi çalındığını kim anlar?

1.Kor.14:6-7

Müzik yapacaklarına gümbürtü yapıyorlar.

Borazan belirgin bir ses çıkarmasa, kim savaşa hazırlanır?

1.Kor.14:8

Borazan net olmayınca, askerler sağa sola kaçırlar.

Bunun gibi, siz de anlaşılır bir dil konuşmazsanız, söyledikleriniz nasıl anlaşılır? Havaya konuşmuş olursunuz!

1.Kor.14:9

Diyelim ki toplantıda göğsümü kabartarak yüksek sesle dillerle dua ediyorum. Kendi kendimi geliştiriyorum ve Tanrı’yı övüyorum. Bunda kötü bir şey yok ki! Ama bunu evde

yapabilirim. Kardeşlerim arasındayken, anlaşılır olmak, bir bereket olmak, geliştirmek daha ağır basmalı. Toplantıda uzun uzun dua edebilirim ama insanlar sıkılabilir. Bunda bir bereket olmaz.

Kuşkusuz dünyada çeşitli diller vardır, hiçbiri de anlamsız değildir. Ne var ki, konuşulan dili anlamazsam, ben konuşana yabancı olurum, konuşan da bana yabancı olur. (Yani Fransız kalırım!) Bu nedenle, siz de ruhsal armağanlara heveslendiğinize göre, imanlılar topluluğunu geliştiren ruhsal armağanlar bakımından zenginleşmeye bakın.

1.Kor.14:10-13

Odak noktamız şu olsun: ‘Ya Rab, bana paylaşacak bir söz verir misin? Öyle ki imanlılar topluluğu gelişsin.’

Bunun için, bilmediği dili konuşan, kendi söylediklerini çevirebilmek için dua etsin.

1.Kor.14:13

Bir sonraki bölümde toplantılarımızdaki düzene bakacağız ve birlikte dillerin çevirisini çalışacağız. Aslında bir kişi bilinmeyen bir dille dua ettiğinde ve başka bir kişi veya aynı kişi o dilin çevirisini, daha doğrusu açıklamasını yaptığında bu, imanımızı geliştiren, vahiyle dolu bir beklenti yaratabilir.

Bilmediğim dille dua edersem ruhum dua eder ama zihnimin buna katkısı olmaz. Öyleyse ne yapmalıyım? Ruhumla da zihnimle de dua edeceğim. Ruhumla da zihnimle de ilahi söyleyeceğim.

1.Kor.14:14-15

İster toplantıda, ister tek başıma, hem ruhumla hem de zihnimle dua etmek yararlıdır. Toplantıda yanında oturan kişi tapınma boyunca bilinmeyen dillerle dua ediyorsa, bir sorun yok ama bu aşırı yüksek sesle ya da seni rahatsız edecek bir derecede olmasın. Ara sıra zihninle de dua et ki senin duandan ben de teşvik alayım.

Tanrı'yı yalnız ruhunla översen, yeni katılanlar senin ne söylediğini bilmediğinden, ettiğin şükran duasına nasıl "Amin!" desin?

1.Kor.14:16

‘Amin’ kelimesi ‘Sana Katılıyorum, dediğin gibi olsun.’ anlamına gelir. Sadece dillerle dua edersen, bir misafir nasıl ‘Amin’ diyebilir?

Uygun biçimde şükrediyor olabilirsin ama bu başkasını geliştirmez. Dillerle hepinizden çok konuştuğum için Tanrı'ya şükrediyorum.

1.Kor.14:17-18

Sakın yanlış anlamayın! Diller iyi bir armağan. Tanrı onu kullanmamızı istiyor.

Ama inanlılar topluluğunda dillerle on bin söz söylemektense, başkalarını eğitmek için zihninden beş söz söylemeyi yeğlerim.

1.Kor.14:19

Şimdi Pavlus bu konuyu kapatacaktır. Bu yüzden toplantılarımızda ya dillerle dua ve çevirisi olsun ya da peygamberlik sözlerini ısrarla isteyelim.

Kardeşler, çocuk gibi düşünmeyin. Kötülük konusunda çocuklar gibi ama düşünmekte yetişkinler gibi olun.

1.Kor.14:20

Benim çocuklarım ne yapıyor biliyor musunuz? Bir çocuk bir armağan alınca gidip herkese gösterir: 'Bana bak! Yeni oyuncuğama baksana. Sende yok, bende var!' Oyuncuğasını göstermek (sahnelemek) istiyor. Biz böyle olmayalım. Bir çocuğa bir hediye verdiğinde, ilgilenmezse, kullanmazsa, bu ayıp ve üzücüdür! Armağanını kullanacaksın ama sahnelemeyeceksin.

Kutsal Yasa'da şöyle yazılmıştır: "Rab, 'Yabancı diller konuşanların aracılığıyla, Yabancıların dudaklarıyla bu halka sesleneceğim; Yine de beni dinlemeyecekler!' diyor."

1.Kor.14:21

Bu sözler Yeşaya 28. bölümdendir. Tanrı kendi halkını peygamberler aracılığıyla uyarıyordu, onlarla konuşuyordu

ama onlar isyan edip görmezlikten geliyorlardı. Tanrı ceza olarak, terbiye etmek amacıyla onları sürgüne gönderdi. Babil’de, yabancı diller arasında kaldılar ama yine de Tanrı’nın sesini fark edemediler, tövbe etmediler.

Görülüyor ki, bilinmeyen diller imanlılar için değil, imansızlar için bir belirtidir.

1.Kor.14:22

Yani, Yeşaya 28’deki bağlama göre, bilinmeyen diller imansızlar için olumsuz bir belirti. Tanrı’nın sesini dinlemedikleri için Tanrı’nın yargısı altındalar. Biz gerçek Tanrı’nın huzurunda bulunmuşken, ne yazık ki onlar bize: ‘Siz çıldırmışsınız!’ diyorlar.

Peygamberlikse imansızlar için değil, imanlılar için bir belirtidir.

Çünkü diri Tanrı’nın varlığında olduğumuzun bir işaretidir.

Şimdi bütün inanlılar topluluğu bir araya gelip hep birlikte bilmedikleri dillerle konuşurlarken yeni katılanlar ya da iman etmeyenler içeri girerse, "Siz çıldırmışsınız!" demezler mi? Ama herkes peygamberlikte bulunurken iman etmeyen ya da yeni katılan biri içeri girerse, söylenen her sözle günahlı olduğuna ikna

edilecek, her sözle yargılanacak. Yüreğindeki gizli düşünceler açığa çıkacak ve: "Tanrı gerçekten aranızdadır!" diyerek yüzüstü yere kapanıp Tanrı'ya tapınacaktır.

1.Kor.14:23-25

Bu iki armağanı gayretle isteyelim. Kullanmaya gelince, kendimize şu üç soruyu soralım:

- Niyetim sevgiyse, bu armağanı Tanrı'nın yüce sevgisini kardeşlerime gösterebilmek için nasıl kullanabilirim?
- Bu armağanı topluluğun ruhça gelişmesi için nasıl kullanabilirim?
- Toplantımızda misafir varken (Ki normalde Pazar toplantılarımızda misafir oluyor.) bu armağanları onları Tanrı'nın geçek ve diri olduğu, bizi sevdiği, İsa Mesih'in bizi kurtarmak için kendini feda ettiği konularında ikna etmek için nasıl kullanabilirim?

Canlı mı Düzenli mi? (1.Kor.14:26-40)

Öyleyse ne diyelim, kardeşler? Toplandığınızda her birinizin bir ilahisi, öğretecek bir konusu, bir vahyi, bilmediği dilde söyleyecek bir sözü ya da bir çevirisi vardır. Her şey topluluğun gelişmesi için olsun. Eğer bilinmeyen dillerle konuşulacaksa, iki ya da en çok üç kişi sırayla konuşsun, biri de söylenenleri çevirsin. Çeviri yapacak biri yoksa, bilmediği dilde konuşan, toplulukta sessiz kalsın, içinden Tanrı'yla konuşsun. İki ya da üç peygamber konuşsun, öbürleri söylenenleri iyice düşünüp tartsın. Toplantıda oturanlardan birine vahiy gelirse, konuşmakta olan sussun. Herkesin öğrenmesi ve cesaret bulması için hepiniz teker teker peygamberlikte bulunabilirsiniz. Peygamberlerin ruhları peygamberlerin denetimi altındadır. Çünkü Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı'dır. Kutsalların bütün topluluklarında böyledir. Kadınlar toplantılarınızda sessiz kalsın. Konuşmalarına izin yoktur. Kutsal Yasa'nın da belirttiği gibi, uysal olsunlar. Öğrenmek istedikleri bir şey varsa, evde kocalarına sorsunlar. Çünkü kadının toplantı sırasında konuşması ayıptır. Tanrı'nın sözü sizden mi kaynaklandı, ya da yalnız size mi ulaştı? Kendini peygamber ya da ruhça olgun

sayan varsa, bilsin ki, size yazdıklarım Rab'bin buyruğudur. Bunları önemsemeyenin kendisi de önemsenmesin. Özet olarak, kardeşlerim, peygamberlikte bulunmayı gayretle isteyin, bilinmeyen dillerle konuşulmasına engel olmayın. Ancak her şey uygun ve düzenli biçimde yapılsın.

1.Kor.14:26-40

Kutsal Yazılar'da Yeni Antlaşma'daki kilisenin, Eski Antlaşma'daki Aden Bahçesi'nin yerine geçtiği görülür.

Kilise; Tanrı'nın insanlık tarihinde yeni bir yaratılış, yeni bir düzen, insanlarla Tanrı arasında yeni bir buluşma noktası ve Tanrı'nın yeni temsilcisi olan adam tarafından yönetilen (Adem'in yerine İsa Mesih) bahçesidir.

Kilisede başta olan İsa Mesih'tir. İnsanlar Tanrı'yla buluşabilirler. Tanrı'nın yeni yaratılışı türüyor ve Tanrısal bir düzen hakimdir. Kilise yeni Aden Bahçesi'dir. Buna göre Aden Bahçesi ile Tanrı'nın Mesih'te olan halkı arasındaki benzerlikler bu ayetlerde görülmektedir.

1. Canlılık (Tanrı'nın soluğu) (26)

Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı. Yer boştu, yeryüzü şekilleri yoktu; engin karanlıklarla kaplıydı. Tanrı'nın Ruhu suların üzerinde dalgalanıyordu.

Yar.1:1-2

RAB Tanrı Adem'i topraktan Yarattı ve burnuna yaşam soluğunu üfledi. Böylece Adem yaşayan varlık oldu.

Yar. 2:7

Yaratılış'ta Kutsal Ruh etkindi, yaratılış canlandı. Onun etkisinden türeyen çeşitlilik, güzellik, rengarenk bir dünya, bolluk, verimlilik, enerji, yayılıp çoğalmaktadır.

Aynı şekilde Kutsal Ruh kilisede etkindir. Günahlarımızda ölü olduğumuz halde Ruh bizi Mesih'le birlikte diriltti ve kiliseyi yaşatıyor. O'nun nefesi üzerimize gelince, canlanırsınız. Çeşitli hizmetler, armağanlar, yetenekler oluşur. Kilise canlı, rengarenk, hareketli, tutkulu, coşkulu olur. Allah'a benzeriz. Yaşayan Tanrı gibi yaşayan bir kilise oluruz!

Toplantılarımız da öyledir!

Öyleyse ne diyelim, kardeşler? Toplandığınızda her birinizin bir ilahisi, öğretecek bir konusu, bir vahyi, bilmediği dilde söyleyecek bir sözü ya da bir çevirisi vardır. Her şey topluluğun gelişmesi için olsun.

1.Kor.14:26

Toplandığımızda olağanüstü bir beklentiye sahibiz çünkü diri Tanrı'nın Ruhu aramızda dolaşüyor, lütfu aracılığıyla armağanlar dağıtıyor. Ne olacağını, kimin ne diyeceğini bilemeyiz. Kilise hiç sıkıcı değildir!

Ama burada bazen bir yalan ortaya çıkabilir. Bazı öğretilere göre Kutsal Ruh'un varlığı düzensizlik, kargaşa, karışıklık, kaos demektir. Ne yazık ki bazen şöyle bir seçim yapılır: Kilise ya canlı ve düzensiz, ya da düzenli ve l olacak. Oysa bu ayetlere göre, kilise hem canlı hem de düzenli olmalı. Nasıl yani?

2. Ritim (26-33)

İlk Yaratılışta, Tanrı her şeyi yaşatmakla birlikte, belli bir ritmi ve tarzı da ortaya koydu.

Tanrı'nın düzen seven bir Tanrı olduğunu ispat etmek gerekirse, sadece yaratılışa bakmamız lazım.

Dünyada yıllık bir ritim var; ilkbahar, yaz, sonbahar, kiş...

Tanrı şöyle buyurdu: "Gkkubbede gündüzü geceden ayıracak, yeryüzünü aydınlatacak ışıklar olsun. Belirtileri, mevsimleri, günleri, yılları göstersin." Ve yle oldu.

Yar.1:14

O'dur zamanları ve mevsimleri değiştiren

Dan.2:21

Gündüz ışık olsun diye güneşi sağlayan, Gece ışık olsun diye ayı, yıldızları düzene koyan

Yer.31:35

"Egemenlik ve heybet Tanrı'ya özgüdür, Yüce göklerde düzen kuran O'dur.

Job 25:2

Hafalık bir ritim de var; 6 gün çalışılacak, bir gün dinlenilecektir.

*Altı gün çalışacak, bütün işlerini yapacaksın.
Ama yedinci gün bana, Tanrın RAB'be Şabat
Günü olarak adanmıştır. Çünkü ben, RAB yeri
göğü, denizi ve bütün canlıları altı günde
yarattım, yedinci gün dinlendim*

Çıkış 20:9-11

Sağlığımız, verimliliğimiz ve mutluluğumuz için dünyada böyle bir düzen olması gerekir. Aynı şekilde kilisede de bir tarz, ritim ve düzen vardır. İster yıllık olsun; iki büyük bayramımız var, Doğuş Bayramı ve Diriliş Bayramı, ister haftalık olsun; haftada bir gün bir araya geliriz, tapınırız, bu disiplin ruhsal sağlığımız için önemlidir, ister diğer toplantılarımızda olsun, her zaman bir tarz, ritim ve düzen vardır.

*Öyleyse ne diyelim, kardeşler? Toplandığınızda
her birinizin bir ilahisi, öğretecek bir konusu,
bir vahyi, bilmediği dilde söyleyecek bir sözü ya
da bir çevirisi vardır. Her şey topluluğun
gelişmesi için olsun. Eğer bilinmeyen dillerle
konuşulacaksa, iki ya da en çok üç kişi sırayla
konuşsun, biri de söylenenleri çevirsin. Çeviri
yapacak biri yoksa, bilmediği dilde konuşan,*

toplulukta sessiz kalsın, içinden Tanrı'yla konuşsun. İki ya da üç peygamber konuşsun, öbürleri söylenenleri iyice düşünüp tartsın. Toplantıda oturanlardan birine vahiy gelirse, konuşmakta olan sussun. Herkesin öğrenmesi ve cesaret bulması için hepiniz teker teker peygamberlikte bulunabilirsiniz. Peygamberlerin ruhları peygamberlerin denetimi altındadır. Çünkü Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı'dır. Kutsalların bütün topluluklarında böyledir.

1.Kor.14:26-33

Bilinmeyen diller; iki ya da üç tane artı çevirileri.

Peygamberlik; iki ya da üç tane artı bunların sınanması. Olgun, karizmatik bir toplulukta böyle bir ritim olunca, bu çok hoş ve geliştirci olur.

30. Toplantıyı tekeline alma. Tekelleştirme. Uzun uzun dualar etme. Uzun uzun peygamberlikte de bulunma. Neden? Çünkü Ruh'ta belli bir ahengimiz olsun. Belli bir akış, belli bir ritim.

33. Tanrı nasılsa, kilise de öyle olsun. Biz Tanrı'nın görünür temsilcileriyiz. Toplantımız karışıkça, insanlar Tanrı'nın da karışık olduğunu zannedecek. Kilisede ahenkli bir canlılık varsa, insanlar da Tanrı'nın diri ve düzen sever olduğunu görecekler.

Bu yüzden kiliselerde düzen önemli çünkü bu Tanrı'ya yücelik kazandırır.

Çünkü her ne kadar bedence aranızda değilsem de, ruhça sizinle birlikteyim. Düzenliliğinizi, Mesih'e imanınızın sağlamlığını görüp seviniyorum.

Kol. 2:5

Çünkü geldiğimde sizi istediğim durumda bulamayacağımdan korkuyorum. Sizler de beni istediğiniz durumda bulamayabilirsiniz. Aranızda çekişme, kıskançlık, öfke, bencil tutkular, iftira, dedikodu, böbürlenme, kargaşa olmasından korkuyorum

2.Kor. 12:20

Çünkü nerede kıskançlık, bencillik varsa, orada karışıklık ve her tür kötülük vardır. Ama gökten inen bilgelik her şeyden önce paktır, sonra barışçıldır, yumuşaktır, uysaldır. Merhamet ve iyi meyvelerle doludur. Kayırcılığı, ikiyüzlülüğü yoktur.

Yak.3:16-17

Yeni Antlaşma'da Düzen bir şekilde sağlıkla, doğrulukla özdeşleşir.

3. Yetki (29-38)

Yaratılış'taki düzenin bir parçası, belli bir yetki yapısının olmasıdır. Başta olan Tanrı, onun vekili olarak Adem, ondan sonra da bütün yaratılış.

Tanrı, "İnsanı kendi suretimizde, kendimize benzer yaratalım" dedi, "Denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, evcil hayvanlara, sürüngenlere, yeryüzünün tümüne egemen olsun." Tanrı insanı kendi suretinde yarattı. Böylece insan Tanrı suretinde yaratılmış oldu. İnsanları erkek ve dişi olarak yarattı. Onları kutsayarak, "Verimli olun, çoğalın" dedi, "Yeryüzünü doldurun ve denetimimize alın; denizdeki balıklara, gökteki kuşlara, yeryüzünde yaşayan bütün canlılara egemen olun.

Yar.1:26-28

Bir otorite, bir yönetici gerek. Çocukların hakemsiz futbol oynamalarını hiç izlemediniz mi? Allak bullak! İşte kilisede canlılık olabilir ama düzen ve şekil yoksa, olmaz.

İki ya da üç peygamber konuşsun, öbürleri söylenenleri iyice düşünüp tartsın. Toplantıda oturanlardan birine vahiy gelirse, konuşmakta olan sussun. Herkesin öğrenmesi ve cesaret bulması için hepiniz teker teker peygamberlikte bulunabilirsiniz. Peygamberlerin ruhları peygamberlerin denetimi altındadır. Çünkü

*Tanrı karışıklık değil, esenlik Tanrısı'dır.
Kutsalların bütün topluluklarında böyledir.
Kadınlar toplantılarınızda sessiz kalsın.
Konuşmalarına izin yoktur. Kutsal Yasa'nın da
belirttiği gibi, uysal olsunlar. Öğrenmek
istedikleri bir şey varsa, evde kocalarına
sorsunlar. Çünkü kadının toplantı sırasında
konuşması ayıptır. Tanrı'nın sözü sizden mi
kaynaklandı, ya da yalnız size mi ulaştı?
Kendini peygamber ya da ruhça olgun sayan
varsa, bilsin ki, size yazdıklarım Rab'bin
buyruğudur. Bunları önemsemeyenin kendisi de
önemsenmesin.*

1.Kor. 14:29-38

Kilisenin yöneticisi kim?

Tanrı (kral), Adem (temsilcisi), Yaratılış yerine, artık Tanrı (kral), İsa Mesih (temsilcisi), Yeni Yaratılış (kilise) söz konusu.

*Mesih'in önderliğinde bütün beden, her eklemin
yardımıyla kenetlenip kaynaşmış olarak her
üyesinin düzenli işleyişiyle büyüüp sevgide
gelişiyor.*

Efes.4:16

Mesih kiliseyi nasıl yönetiyor?

- Kutsal Kitap'la (talimatlar, buyruklar): Mesih kilisenin nasıl olmasını istiyor? Kutsal Kitap'a göz atalım, öğrenelim çünkü Kitap'ta yazılıdır.
- Önderler atayarak:

Kendisi kimini elçi, kimini peygamber, kimini müjdeci, kimini önder ve öğretmen atadı.

Efes. 4.11

Geri kalan işleri düzene sokman ve sana buyurduğum gibi her kentte ihtiyarlar ataman için seni Girit'te bıraktım.

Tit. 1:5

Pavlus, Titus'un yeni kurulmuş, canlı olan kiliseleri düzene sokmasını ve ihtiyarlar atamasını istedi.

Korint'te

Elçi Pavlus Korint'teki birkaç kibirli peygamberi denetlemek amacıyla Tanrı Sözü'ne başvuruyor;

Tanrı'nın sözü** sizden mi kaynaklandı, ya da yalnız size mi ulaştı? Kendini peygamber ya da ruhça olgun sayan varsa, bilsin ki, **size yazdıklarım Rab'bin buyruğudur.

1.Kor.14:36-37

Yani yetkili olmak ve bunu kullanmak isteyen kişinin, yetki altında bulunmasını ve peygamberlik edenlere de boyun eğmesi gerektiğini söylüyor.

- 29. Ayet: ‘Peygamberlik sözlerinin sınanmasına boyun eğsinler.’ diyor. Peygamberlik neye göre sınanır? Tanrı Sözü’ne göre. Bu sözler Tanrı Sözü’ne uyar mı?

Bir kilisede, başka bir kadınla eşini aldatan bir adam bana: ‘Rab’be sordum ve O bu ilişkiyi onayladı.’ dedi. Tanrı Sözü ‘Zina yapmayın.’ demez mi? Tanrı fikrini mi değiştirdi? Yoksa senin için bir ayrıcalık mı yaptı kardeşim? **Gerçek Peygamberlik her zaman Tanrı’nın değişmeyen Sözü’ne uyar.**

- Kilisedeki düzene boyun eğecekler.

Toplantıda oturanlardan birine vahiy gelirse, konuşmakta olan sussun. Yani hiç kimse bu kurallın üstünde değildir!

1.Kor.14:30

- Pavlus’a, Rab’bin atadığı bir elçi olarak boyun eğsinler.

Bunları önemsemeyenin kendisi de önemsenmesin.

1.Kor.14:38

Önderlerinizin sözünü dinleyin, onlara bağlı kalın. Çünkü onlar canlarınız için hesap verecek kişiler olarak sizi kollarlar. Onların sözünü dinleyin ki, görevlerini inleyerek değil -bunun size yararı olmaz- sevinçle yapsınlar.

İbr.13:17

- Bütün kiliselerde ortak olan ‘Sağlam bir öğretiş’ vardır, normal bir standart. 33.Ayet: **Kutsalların bütün topluluklarında böyledir.**

Bu konuda çekişmek isteyen varsa, şunu bilsin ki, bizim ya da Tanrı'nın kiliselerinin böyle bir alışkanlığı yoktur.

1.Kor.11:16

Tanrı'nın bağlam-spesifik hikmet verdiği önderlere de boyun eğilmeli.

Örneğin 34. ve 35.ayetlerde Pavlus'un Korint'teki kadınlarla ilgili buyruğu.

Bu bağlam-spesifik oluyor. Nereden bilebiliriz?

Sadece 1. Kor.11. bölüme bakarsak, toplantıda dua eden ve peygamberlikte bulunan kadınlar göreceğiz. Zaten Peygamber Yoel'in peygamberlik sözünü de hatırlıyoruz;

"Ondan sonra bütün insanların üzerine Ruhum'u dökceğim. Oğullarınız, kızlarınız peygamberlikte bulunacaklar. Yaşlılarınız düşler, Gençleriniz görümler görecek. O günler kadın, erkek kullarınızın üzerine de Ruhum'u dökceğim.

Yoel 2:28-29

Pavlus burada herhalde özel bir duruma hitap ediyor. Korint şehrinde meşhur bir pagan tapınak vardı ve orada **Delphi Kehaneti** de bulunurdu. Normalde kadınlar bu tapınağa gidip sorular sorardı: ‘Acaba doğuracağım bebek erkek mi kız mı olacak? Acaba şu yolculuğa çıksam mı çıkmasam mı? Acaba şu köleyi alsam mı almasam mı? Delphi Kehaneti de cevap verirdi.

Korint’te peygamberlik dendiğinde akla bu gelirdi.

Şimdi bu insanlar iman ettiler. Kilisede peygamberlik sözleri duyuyorlar ve peygamberlik edenlere buna benzeyen sorular soruyorlar. Pavlus: ‘Olmaz!’ diyor çünkü toplantıda belli bir ahenk, bir düzen olacaksa, ayağa kalkıp peygamberlik edeni sorgulamak ayıptır.

Şu da vardı; genel olarak kadınlar eğitim almamış, okulda, mecliste, heyetlerde yer almamış insanlardı. Bir toplantıdaki düzene uymaya alışmış değillerdi. Şimdi Mesih’te devrim yaratan, özgürleştiren bir değişiklik yaşadılar; kadın erkek Mesih’te bir! Kilisede yer alıp, sesli olarak dua edebiliyorlardı

ama alışık olmadıkları için, Pavlus bir kibarlık, bir nezaket gerektiğini açıklıyor. Toplantıdaki düzene saygı gösterilecektir.

Yaşam Kilisesi'ne gelince, yeni kurulmakta olan bir kilise olarak, bir ara düzensizlik yaşıyorduk ama yavaş yavaş düzene giriyoruz. Ben şöyle örneklendireceğim; tren istasyondan ilk çıktığında insanlar nerede yer varsa oraya tutunuyorlardı. Şimdi tren hızlanıyor ve bazı insanlar ya bir bilet alıp oturacak bir koltuk bulacaklar ya da trenden düşecekler. Bizdeki düzen nedir?

- Toplantılar canlı olsunlar isteriz ama toplantıyı tekeline alma lütfen. Ya da başka bir kişi konuştuğu zaman, lütfen konuşma. Bana göre bu çok ayıp, sormak istediğin bir şey varsa arada ya da evde sorarsın.
- Bir kilise olarak yetki düzenimiz şöyle;

Başta olan, İsa Mesih ve Tanrı Sözü. O'nun altında ve O'na uyan David Devenish'in elçisel hizmetini kabul edip buna uyuyoruz. Dünya çapında bir kilise ailesinin bir üyesiyiz ve onlara da uyuyoruz; aynı değerlere sahip, aynı 'Sağlam öğretiliş'e sahip olarak faaliyet göstermekteyiz. Yaşam Kilisesi'nde önder olarak ben ve kilise kurma takımımız var. İlerde bir ihtiyar heyeti ya da önderler takımı olacak ve onlar yetki altında olarak bu kilisede yetki kullanacaklar.

38.Ayet bu bağlamda anlaşılır. Bu sizin kiliseniz, benim kilisem değil ama yaratılıştaki olduğu gibi kilisede de belli bir düzen olması gerek. Eğer o düzeni ve o önderleri önemsemezsen, sen de önemsenmeyeceksin. Örneğin,

toplantılarda paylaşmanız istenmeyecek çünkü yetki kullanmak isteyen yetki altında bulunsun.

4. Tanrı'yla ilişki (39)

*Günün serinliğinde bahçede yürüyen RAB
Tanrı'nın sesini duydular.*

Yar.3:8

Adem ile Havva Bahçede Tanrı'yla yürüdüler, O'nun sesini duydular ve kendisiyle konuşabildiler.

Aynı şekilde kilisede dua ederek Tanrı'yla konuşulur, peygamberlik sözlerini duyarak Tanrı'nın sesi duyulur.

Özet olarak, kardeşlerim, peygamberlikte bulunmayı gayretle isteyin, bilinmeyen dillerle konuşulmasına engel olmayın. Ancak her şey uygun ve düzenli biçimde yapılınsın.

1.Kor.14:39

Mesih bizi Tanrı'yla barıştırdı.

Adem ile Havva günah işleyip bahçeden kovuldular. Tanrı'nın sesini duyamaz oldular. Tanrı'nın huzuruna çıkamaz oldular. Böylece dünya Tanrı'nın iyi düzeninden yoksun kaldı. Kaos ve insafsızlık hakimdi. Ortaya çıkan en güçlü adam, hakim oldu. Dünya sistemi bozulmuş ve çürümüş bir durumda.

Tanrı'nın amacı dünyayı yeniden düzene sokmak, yeniden yaratmak, yeniden güzel bir ahenge kavuşturmaktı. Zaten

Tanrı'nın egemenliği bu anlama geliyor. Tanrı'nın ahengi hakim ve bunu ilk olarak yeniden doğmuş halkının arasında yapıyor.

Sonra kutsal yer yeniden düzene konulacak.

Dan.8:14

Günün birinde egemenliği, düzeni dünyayı dolduracak ve bütün kaos, alt üst olmuş her şey, isyan ve adaletsizlik yok olacaktır.

Tanrı'nın eski çağlardan beri kutsal peygamberlerinin ağzından bildirdiği gibi, her şeyin yeniden düzenleneceği zamana dek İsa'nın gökte kalması gerekiyor.

Elç.İş.3:21

Onların gözlerinden bütün yaşları silecek. Artık ölüm olmayacak. Artık ne yas, ne ağlayış, ne de ıstırap olacak. Çünkü önceki düzen ortadan kalktı. Tahtta oturan: "İşte her şeyi yeniliyorum." dedi.

Esin.21:4-5

O zaman bir kez daha Tanrı'yla birlikte yürüyeceğiz.

Tanrı'nın egemenliğine nasıl girilir? Tanrı'nın krallığına boyun eğerek, Tanrı'nın sağladığı Kurtarıcı İsa'yı Rab diye ikrar ederek, Tanrı'nın senin hayatına girip düzene sokmasına razı olarak.